ג א מיי' פ"ג מהלכות פסה"מ הל' ז ע"ש בכ"מ:
ד ב מיי' פ"ח מהלכות מעילה הלכה ג:
ה ג מיי' שם הלכה ו:
ו ד מיי' שם פ"ג הל' ח:

שיטה מקובצת

[א] תיבות לא תיבעי לך נמחק: [ב] בניתנין ע' תו' זבחים (דף פד ע"ב): [ג] (או בניתנין למעלה): [ד] בדרום אפילו ר"ש מודה כמאן: [ה] מועלין בהן מדרבנן גליון ומתניתין לצדדין קתני דאחרון לזמנו וחרץ למקומו מועלין מן התורה דעלה קאמר ר' יהושע בלליה. מהר"פ: [ו] מאי נ"א מי איכא: [ז] חומש ואשם דרבנן לא משלם ומי איכא כו' אין לאו מי אמר עולא אר"י: [ח] אית בהון מדרבנן אית בהון: [ט] ה"נ מדרבנן וא"ת ודילמא קמ"ל דאין מועלין בהן מן התורה וי"ל דא"כ יצאו מידי מעילה מבעי ליה דבר תורה למה לי ש"מ דאתא למידק הא מדרבנן מועלין בהן ועלה קא פריך מתו נמי תנינא מועלין מדרבנן. ע"כ מתוס' מהר"פ זצ"ל גליון לימא תנינא להא דאמר עולא כו' פי' ומאי קמ"ל וא"ת ודילמא קמ"ל דאין מועלין מן התורה וי"ל א"כ לימא יצאו מידי מעילה דבר תורה למה לי אלא ש"מ דבעי למימר דמדרבנן אית בהו ולכך פריך תנינא ועי"ל דאל"כ הוי ליה למימר לר' יוחנן על המשנה דיצאו מידי מעילה וכ"ש קדשים שמתו שאין בהן מעילה מן התורה אלא ודאי ש"מ שהחידוש הוא לומר שיש בהן מדרבנן ולכך תני גבי קדשים שמתו דיש בהן מעילה מדרבנן וכ"ש כששחטן בדרום אבל אי הוי תני גבי שחטן בדרום דיש בהן מעילה לא הוי שמעינן בקדשים שמתו. תוס': [י] מתו נמי תנינא דמועלין מדרבנן כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואע"ג דאמרינן לקמן גבי כוס של זהב כיון דנהנה כל שהוא מעל שאני הכא דמיירי בבהמת בעלת מום דהוי דבר שיש בו פגם וניחנה לפדות ולכך לא מעל עד שיפגום וכן מוקי לקמן בפרק הנהנה: [יא] אימורין לגבוה ולא: [יב] כל מתיריו שיזורק הדם: [יג] נקבע בפיגול לחייבו: [יד] שמרצה האי שחיטת פיגול לצורך זריקה למיקבעיה כו' דהא שחיטה חשובה כל כך דצריכה שמרצה לצורך פיגול אכתי: [טו] דחומש בהדי איל תיבת מפני נמחק: [טז] דמתו מתו נמי: [יז] נ"ל דה"ג חרץ לזמנו וחרץ למקומו: [יח] לקבוע בפיגול ולחייב: [יט] כרחך כך הוא: [כ] דרבותא דחרץ לזמנו וחרץ למקומו לומר שהזריקה לא מפקי מידי מעילה ע"כ כדפרישית: [כא] שום ראיות בזריקה: [כב] לפיגולו ואחרץ לזמנו קאי לומר דאינו נקבע בפיגול ליענש כרת עד שיקרבו מתיריו שהם ד' העבודות שחיטה קבלה הולכה זריקה דכתיב ביה לא ירצה דמשמע דבעינן ריצוי עבודות וחרץ למקומו הואיל ואיתקיש לחרץ לזמנו כדאיתא בפ' המזבח מקדש ובפ"ק דזבחים אמר הואיל ומרצה לפיגולין ולהכי: [כג] קאי אשחטן בדרום כו': [כד] אלילה ס"א ואקבלת דמן בדרום דפלוגתא: [כה] דלא שינה מקומו קאמר: [כו] מקומו קאמר: [כז] כר"ש דמדמה תיבת דאמר נמחק: [כח] בניתנין למטה או הניתנין למעלה: [כט] שבק נשחטה בלילה: [ל] למטה ובהא לא תיבת הכא נמחק: [לא] כפסול דרום הילכך: [לב] לה שעת הכושר בשחיטה: [לג] היה לה שום: [לד] ירדו גבי מליקה אלא: [לה] פירוש דחזינא גבי: [לו] שינוי דרום בבהמה: [לז] דעוף בגוף המזבח לשינוי דבהמה: [לח] לדומיא נ"א לדמיון דשינוי מקום: [לט] למטה דהוי שינוי מקום כמו דרום ומש"ה נקט ליה דהוי חידוש לפלוגי זה לזה וכי תימא: [מ] משום. גליון לשון מהר"פ משום דלא הוי פסול כי אם בזריקה אבל הכא גבי דרום הוי הפסול אפילו בשחיטה וא"כ מאי מדמה זה לזה לר"ש וי"ל טעם זה דקאמר לפלוגי בין היכא שעבד כבר עבודה בכשרות ללא עבד לא מהני לר"ש שהרי בנשחטה בלילה שלא עבד שום עבודה בכשרות אמר ר"ש דאם עלו לא ירדו וא"כ מדמה שפיר מניתנין כו' לפסול שחיטה ע"כ: [מא] כן הדרה קושיא לדוכתיה תיקשי: [מב] למעלה שנתנן למטה ובין שחטן: [מג] מעילה אלא עדיפא מיניה אות ו' נמחק: [מד] מדרבנן דמדאורייתא אין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו וכן: [מה] מתמה ומי איכא מעילה כו' עולא דאף בקדשים שמתו דבדילי מייניהו יש מעילה:

חוץ לזמנו או חוץ למקומו למאי חזיא הא שחיטה דמועלין בה הא פגול הוי ולא חזו לא אימורין [יא] [לגבוה] ולא בשר לכהנים ולא הוו קדשים לאוין כלל ואמאי מועלין בהן: [ד] ומשני **הואיל ומרלין לפיגול.** כלומר הואיל והאי שחיטת פיגול חשיבא [ה] כולי האי דלעולם לא מיקבע בפיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל [לא] [יב] מתירין שיזרק הדם כדלמרינן במס' זבחים (דף כח:) פגול הוא לא ירצה [ו] ואמרינן כהרצאת בשר דכתיב ביה ירצה לכפר כך הרצאת פסול דפיגול מה הרצאת בשר לא הוולה עד שיקרבו כל מתיריו לשמו כך הרצאת פסול לא נקבע [יג] פסול פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתיריו לשם פיגול והיינו מרלין שמרצה [יד] (לצורך) [ז] הזריקה למקבעיה בפיגול וכיון דהא זריקה [ח] חשובה כל כך דצריכה מרלין לפיגול אכתי לא יצאת מקדושתה ומועלין בה: **איבעיא להו.** הני דתני במתני' דשינה בהן כגון ששחט בדרום או שקבל דמן בדרום כו': **אם עלו למזבח מהו שירדו.** צריך להורידן או לא: **אליבא דר' יהודה.** דאמר התם בפרק המזבח מקדש (זבחים פד.) זאת היא העולה [ט] הרי אלו [י] מעיטים פרט לשנשפך דמה ושלנה ושיצאה (ומתניתן למעלה שנתנן למטה או המתניתן למטה שנתנן למעלה) שאם עלו ירדו כולי עלמא לא פליגי דהני נמי אם עלו ירדו: **כי פליגי אליבא דר"ש.** דפליג עליה דרבי יהודה ואמר זאת תורת העולה [יא] ריבה תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו: **רב יוסף אר"ש.** דכי היכי דאמר ר"ש הניתנין למטה שנתנן למעלה וכו' דהיינו שינוי מקום מתן דמיס שאם עלו לא ירדו ה"ה נמי היכא דשני במקום שחיטה ששחטן בדרום שאם עלו לא ירדו: **רבה אמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש.** התם אם עלו לא ירדו: **אלא בניתנין למטה וכו'.** כלומר הלא אמר הלא ירדו אלא בחותו שינוי מקום דמתן דמיס הואיל ושחיטה וקבלה הוי בגפון: **אבל הכא וכו'.** ואם עלו ירדו: **בשלמא לרב יוסף.** דאמר אם עלו לא ירדו הואיל ולא ירדו מקדושתן מש"ה מועלין בהן: **אלא לרבה.** דאמר דאם עלו ירדו דיליתא מקדושתן קשיא דאמאי מועלין בהן: **מאי מועלין מדרבנן.** אבל מדאורייתא ליתא בהו קדושה ואם עלו ירדו: מעילה דרבנן משלם קרן ולא חומש משום דחומש [טו] מפני איל אשם מייתי ליה ובדרבנן ליכא קרבן דהוי כמביא חולין לעזרה הילכך לא מייתי נמי חומש אבל במעילה דאורייתא מייתי קרן וחומש ואשם מעילה: **דבר תורה.** מדקאמר דבר תורה אלמא מדאורייתא ליתא בהו מעילה אלא מדרבנן ה"נ לרבה מאי מועלין מדרבנן: **נימא לרבה מגיעא להא דעולה ג"כ יוחנן.** דממתניתין נמי שמעינן לה מי לא אמרינן דקדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחזנקינון דמו והוו כקדשים שמתו וקתני מועלין בהן ואמרינן מאי מועלין מדרבנן דמדאורייתא ליתא בהו מעילה דקאמרינן אם עלו ירדו דכקדשים שמתו דמו אם כן היינו דעולה ומאי קמ"ל הא דעולה: **ומשני אע"ג דמנינן.** ליה במתניתין: **אלטריך הא דעולה דסד"א הכא.** במתניתין דקדשי קדשים ששחטן בדרום לא בדילי אינשי מייניהו משום דאע"ג ששינה בהן מ"מ בכשרות נשחטו ולא בדילי מייניהו אינשי להכי [יב] מועלין בהן אי לרב יוסף מדאורייתא אי לרבה מדרבנן: **אבל קדשים שמתו.** דנבלות נינהו ומתיסי ובדילי מייניהו אינשי אימת אפילו מדרבנן ליתא בהו מעילה דהא בדילי מייניהו: **קמ"ל.** יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה בקדשים שמתו: **ואכפי מאי קמ"ל דעולה אי משום דמתו [יג] נמי פגיגא.** דאין מועלין בהן דתנן לקמן בפ' הנהנה ש"פ מן ההקדש (דף יח.): **הנהנה מן החטאת.** בעלת מום: **כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום.** עד שיחסר ממנו דכיון דקדושת דמיס היא לא מעל עד שיחסר מדמיה כגון שחלש מן המזר או שחרש בה והכחישה דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמיס אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו אבל כל שאינו עומד לדמיס כגון כוס של זהב של הקדש כיון [מ](שנהנה ממנו) שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא מתה דלאו לדמי קיימא דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים [מא] כיון שנהנה בשה פרוטה מעל אף על פי שלא חיסרו והאי מעל מדרבנן הוא דלאחר שמתה ד"ה אין בה מעילה מדאורייתא

[יא] [זבחים כח:] [קב.], [ב] גירסת רש"י אינו כגיליון שלפנינו ועיין במגמות דף נב. בתוס' סוף ד"ה גזרו ועי' בבה"ז, [ג] נקמן יח. טו., [ד] [שייך לע"ז], [ה] נ"ל לא חשיבא, [ו] [ויקרא יט], [ז] שמרצה לעבודת זריקה. נ"ק, [ח] [נדב"ר שחיטה רש"ש], [ט] [ויקרא ז], [י] הרי אלו ג' מעוטים פרט לשנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים שאם עלו כו'. נ"ק, [כ] [שם], [ל] בס"א וטפ: מאלטריך למיתנא, [מ] שנהנה ממנו כל שהוא אע"פ כו'. נ"ק, [נ] [תמורה ל:], [ס] חוץ לזמנו חוץ למקומו. נ"ק, [ע] מז"כ. נ"ק, [פ] שבא לשמועינן דזריקה. נ"ק, [צ] נ"ל כדפירשתי לעיל וע"כ הא מוקמ ממילתיה כו'. נ"ק, [ק] נ"ל דיקה. נ"ק, [ר] נ"ק מ"ז, [ש] שבא לשמועינן בלילה. נ"ק, [ת] נ"ל בעולת העוף שדינה למעלה ועשאה כו'. נ"ק, [א] נ"ק מקיים גירסת ב' תיבות אלו. נ"ק, [ב] נ"ל דעוף לגבי מזבח לשינוי דבהמה מלפון כו'. נ"ק, [ג] נ"ק, [ד] [וע"ע תוס' תמורה לב: ד"ה ואי ותוס' מנחות נב. ד"ה גזרו],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאי וכו' שיקרבו כל מתיריו כמצותו שיזרק הדם כמצותו כדאמרינן וכו' כך הלא פסול דפיגול לא נקבע:

מוסף רש"י

הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. כגון שרכב עליה והכחישה, כדמפרש בפרקין לקמן (יט.) דבחטאת בעלת מום מיירי דקיימא לדמי, לפיכך מעל שהפסיד להקדש שפחת מדמיה, וכשהיא מתה כיון דנהנה כל שהוא. אע"פ שלא פגם, מעל. דלאו לדמי קיימא, שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (לקמן טו.).

רבינו גרשום

מקדושתה ומועלין בהן: עלו למזבח כל הנך דמתניתין דשינה בהן ששחטן בצפון או קבל דמן בדרום מהו שירדו צריך להורידן אי לא: אליבא דרבי יהודה. דאמר במס' זבחים בפ' המזבח מקדש זאת היא העולה הרי אלו מעוטין פרט כו'. דאפילו בשינוי מתנות אם עלתה תרד: דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו: כי פליגי אליבא דרבי שמעון. דאמר אם עלו לא ירדו: רב יוסף כר' שמעון ורבה אמר לך. ר' שמעון נמי הכא סבירא ליה כוותי דע"כ לא קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו אלא אי בניתנין כו': בשלמא לרב יוסף. דאמר אם עלו לא ירדו משום הכי מועלין בהן דלא יצאו מקדושתן: אלא לרבה. דאמר אם עלו ירדו קשיא אמאי מועלין בהן מאי מועלין מדרבנן מעילה דרבנן: משלם קרן ולא חומש. דהא חומש בהדי איל דקרבו מייתי ליה ובדרבנן לא מייתי קרבן דהוי כמביא חולין בעזרה: דבר תורה. מדקאמר דבר תורה אלמא מדאורייתא ליתא בהון אלא מדרבנן הכא נמי לרבה מדרבנן מועלין: לימא תנינא דהא דעולא אמר רבי יוחנן. דממתניתין שמעינן לה מי לא אמרינן קדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחזנקינן דמו וקתני מועלין בהן ודדייקינן לרבה מאי מועלין מדרבנן א"כ היינו דעולא ואמאי איצטריך לעולא: אע"ג דתנינן לה במתניתין איצטריך. דעולא סד"א הכא במתניתין בקדשים ששחטן בדרום לא בדילי אינשי מייניהו משום דאע"ג דשינה בהן מ"מ שחוטין נינהו ולא בדילי מייניהו להכי איצטריך למיתנא מועלין בהן לרבה מדרבנן. אבל קדשים שמתו דנבילות נינהו ומאיסין ובדילין מייניהו אימא אפילו מעילה מדרבנן ליכא למגזר בהא דהא בדילין מייניהו: קמ"ל. דעולא יצאו מידי מעילה דבר תורה. הא מעילה מדרבנן אית בהו בקדשים שמתו: למ"ה ואכתי אמאי איצטריך דעולא אם משום מתו מתו נמי תנינא דמועלין בהן. דתנן לקמן בפרק הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש: הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואוקימנא התם בבעלת מום עסקינן דקדושת דמים הוא משום הכי לא מעל עד שיפגום עד שהפחיתה מדמיה כגון תלש מצימרה: וכשהיא מתה. דלאו לפדייה עומדת כגון שנהנה בשוה פרוטה מעל. ומאי קמ"ל עולא:

חוץ לזמנו וחוץ למקומו דלא נימא כמאן דחנקינהו דהא לכולי עלמא אם עלו לא ירדו כדפרישית לקמן לכן נ"ל [יז] דגרסינן [יח] חוץ למקומו למה לי כלומר פשיטא דלא הוי כמאן דחנקינהו מטעמא דעלו לא ירדו כדפרישית דעדיף מכולהו ומשני הואיל ומרלה לפיגולו כלומר הא קמ"ל דזריקה לא מפקע מידי מעילה דסד"א דאע"ג דפסולה מ"מ מרלה לקבוע [יט] פיגול ולחייב כרת [כ] (ואע"ג) דבעינן בפיגול כהרצאת בשר וא"כ תועיל נמי להוציאה מידי מעילה קמ"ל ונראה דוחק לפרש שלא היה יודע המקשה האמת [כא] שבא לומר דזריקה לא מפקע מידי מעילה [כב] והא פי' לעיל דעל [יט] כרחיה הוא ממילתיה דר' יהושע לכן נראה לומרי הכי דגרס שפיר למאי אתי כלומר ולאי יתענא דרבותא [כג] משום זריקה ע"כ כדפרישית מיהו מה חידוש יש כיון שאין שום [כד] [כה] לחויות בזריקה מהיכי תיתי דמפקע מידי מעילה ומשני הואיל ומרלה לפיגולו [כו] ולהכי סלקא דעתך דזריקה מפקע מידי מעילה קמ"ל דלא: **עלו מהו שירדו.** ע"כ קאי [כז] אדרוש לאחוץ לזמנו וחוץ למקומו לא קאי דהא משמע פרק המזבח מקדש (זבחים דף פד.) דלכ"ע לא ירדו וגם לא קאי אלילה [כח] דפלוגתא היא בהדיא בין רבי יהודה ור' שמעון: **אליבא דר' יהודה בולי עלמא לא פליגי דאם עלו ירדו.** דהשתא גבי נשחט בלילה דלא [כט] שחט בדרום קאמר ירדו כל שכן היכא דשחט בדרום דשינה מקומו [ל] דירדו כי פליגי אליבא דר"ש דאמר גבי נשחט בלילה לא תרד רב יוסף כר"ש [לא] (דאסר) דמדמה שינוי מקום לשינוי זמנו: **ורבה אמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש אלא בניתנין [לב] למעלה שנתנן למטה כו'.** תימה [לג] שכן [לד] בגילה ונספך דמה וילפה דמה דפליגי בהו רבי יהודה ור"ש ונקט נתנין למעלה שנתנן למטה דלפ' רבי יהודה מודה דלא ירדו ופירש הר"י דמיירי הכא [לה] בעוף שעולתו למעלה ועשאה למטה [לו] והכא לא מודה רבי יהודה משום דהוי כפסול [לז] הילכך ירדו דלא דמי ניתנין למעלה שנתנן למטה דקאמר בזבחים (דף פד.) דלא פליג רבי יהודה דהתם מיירי בבהמה שהיתה לה [לח] הכשר בשחיטה ובקבלה אבל בעולת העוף שמלקה למטה דלא היה [לט] שום הכשר פליג ר' יהודה כמו בנשחט בלילה ונספך דמה ועל זה מחלק רבה דע"כ לא קאמר ר"ש לא ירדו [מ] (גבי זבחים) אלא משום דלא שינה בהן אלא במזבח עצמו ולעולם אבל בשחטן בצפון כלומר כל מצותה וכל עייניה אבל בשחטן בדרום מודה ר"ש דכמאן דחנקיה דמיו והוי כמו שחוטי חוץ כיון שמשנה מקום שחיטה ובשחטן חוץ לכ"ע אם עלו ירדו מיהו קשה למורי הר"ר פרץ מהא דמותיב רב יוסף לקמן לרבה הדא מגו הדא כו' פי' [מא] דחזינן גבי מליקה דכששינה בה אם עלה לא ירד וה"ה גבי שינוי [מב] בבהמה ואיתותב רבה ולפירוש ר"י אמאי איתותב משינוי מקום דמליקה והא מיהו מחלק הכא שפיר בין שינוי [מג] לגוף המזבח דבהמה מלפון לדרום לכן נ"ל כדמשמע בפשוט דמיירי בבהמה ואע"ג דמודה ביה ר' יהודה מכל מקום מייתי לה לדומיא [מד] דשינוי מקום דהוי כי שינוי דדרום ולסימנא בעלמא נקט וכל זה דוחק לכן נראה למורי רבינו ה"ר פרץ דהולרך רבה להביא הא מילתא דיתנין למעלה שנתנן למטה דאי לא אייתי אלא נשחטה בלילה בהא ולאי איכא לפלוגי שפיר דהתם שינוי זמן והכא שינוי מקום ולא דמו כלל אהדדי ועדיין היה קשה לו לרבה מיתנין למעלה שנתנן למטה [מה] וכ"ת מה ענין שינוי זריקה לשינוי שחיטה דגבי דרום דהא דיתנין למעלה שנתנן למטה אף ר"י מודה משום [מו] דהוי פסול בזריקה אבל הכא גבי דרום פסול בשחיטה הא לאו מילתא דלר"ש מהני פסול בשחיטה כמו בזריקה לר' יהודה דהא בנשחט בלילה דא"ר יהודה ירדו קאמר ר"ש לא ירדו וא"כ מהשתא יש לנו לדמות שחט בדרום לר"ש לניתנין למעלה שנתנן למטה וא"כ [מז] מיקשי לרבה לכך הולרך לחלק בין ניתנין למעלה [מח] לניתנין למטה בין שחט בדרום אבל בין נשחט בלילה לשחט בדרום לא הולרך לחלק דאותו חילוק פשוט הוא וידוע לכל דהתם שינוי זמן והכא שינוי מקום: **אלא לרבה קשיא.** דאמר כמאן דחנקיה דמי וא"כ הוה ליה כי קדשים שמתו: **ומאי איבא בין דאורייתא לדרבנן.** הוה מצי למימר דמדרבנן לא מייתי אשם מעילה [מט] ועדיפא מיניה קא משני דאפילו חומש ליכא וכ"ש [נ] [דלא מייתי] אשם דהוה חולין בעזרה: **ומאי איבא מעילה מדרבנן.** תימה מאי קא מתמה אין איכא טובא כגון גבי דס דתנן לקמן (דף יח.) יצא לגחל קדרון מועלין בו כו' ורוצה לומר מדרבנן [נא] וכן גבי אפר חטאת (בריש) [בסוף] התכלת (מנחות דף נג.) ויל דשאני התם דלא בדילי מייניהו הילכך יש להן לתקן מעילה אבל הכא גבי קדשים ששחטן בדרום בדילי מייניהו ועל זה מתמה [נב] איכא מעילה בכה"ג ומשני אין כדאמר עולא ואף בקדשים שמתו דבדילי יש מעילה מדרבנן [נג] :

מדאורייתא

[ט] איבעיא להו אי עלו מהו שירדו רבה אמר אם עלו [י] ירדו רב יוסף אמר אם עלו לא ירדו אליבא דר' יהודה [יא] לא תיבעי לך דכ"ע ל"פ דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר"ש רב יוסף כר"ש רבה אמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש אלא [יב] בניתנין למטה שנתנן למעלה או [יג] בניתנין למעלה שנתנן למטה ולעולם דשחטן וקבל דמן בצפון אבל הכא כיון דשחטן בדרום [יד] כמאן דחנקינון דמי תנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן בשלמא לרב יוסף ניחא אלא לרבה קשיא מאי [טו] מועלין בהן מדרבנן [יז] מאי איכא בין דאורייתא לרבנן דאורייתא [יח] משלמין חומש [יט] דרבנן לא ומי איכא מעילה מדרבנן אין דאמר עולא א"ר יוחנן קדשים שמתו [כ] יצאו מידי מעילה דבר תורה אלמא מדאורייתא לא אית [כא] להון בדרבנן אית בהון ה"נ מדרבנן [כב] לימא תנינא להא דעולא אמר רבי יוחנן אף על גב דתנינא איצטריך דעולא סלקא דעתך אמינא הכא לא בדילין מנהון אבל קדשים שמתו הואיל ובדילין מנהון אימא אפילו מעילה מדרבנן לא קמ"ל [כג] מתו נמי תנינא [כד] הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום וכשהיא מתה כיון דנהנה כל שהוא מעל סלקא דעתך אמינא

חוץ לזמנו או חוץ למקומו למאי חזיא הא שחיטה דמועלין בה הא פגול הוי ולא חזו לא אימורין [יא] [לגבוה] ולא בשר לכהנים ולא הוו קדשים לאוין כלל ואמאי מועלין בהן: [ד] ומשני **הואיל ומרלין לפיגולו.** כלומר הואיל והאי שחיטת פיגול חשיבא [ה] כולי האי דלעולם לא מיקבע בפיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל [לא] [יב] מתירין שיזרק הדם כדלמרינן במס' זבחים (דף כח:) פגול הוא לא ירצה [ו] ואמרינן כהרצאת בשר דכתיב ביה ירצה לכפר כך הרצאת פסול דפיגול מה הרצאת בשר לא הוולה עד שיקרבו כל מתיריו לשמו כך הרצאת פסול לא נקבע [יג] פסול פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתיריו לשם פיגול והיינו מרלין שמרצה [יד] (לצורך) [ז] הזריקה למקבעיה בפיגול וכיון דהא זריקה [ח] חשובה כל כך דצריכה מרלין לפיגול אכתי לא יצאת מקדושתה ומועלין בה: **איבעיא להו.** הני דתני במתני' דשינה בהן כגון ששחטן בדרום או שקבל דמן בדרום כו': **אם עלו למזבח מהו שירדו.** צריך להורידן או לא: **אליבא דר' יהודה.** דאמר התם בפרק המזבח מקדש (זבחים פד.) זאת היא העולה [ט] הרי אלו [י] מעיטים פרט לשנשפך דמה ושלנה ושיצאה (ומתניתין למעלה שנתנן למטה או המתניתין למטה שנתנן למעלה) שאם עלו ירדו כולי עלמא לא פליגי דהני נמי אם עלו ירדו: **כי פליגי אליבא דר"ש.** דפליג עליה דרבי יהודה ואמר זאת תורת העולה [יא] ריבה תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו: **רב יוסף אר"ש.** דכי היכי דאמר ר"ש הניתנין למטה שנתנן למעלה וכו' דהיינו שינוי מקום מתן דמיס שאם עלו לא ירדו ה"ה נמי היכא דשני במקום שחיטה ששחטן בדרום שאם עלו לא ירדו: **רבה אמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש.** התם אם עלו לא ירדו: **אלא בניתנין למטה וכו'.** כלומר הלא אמר הלא ירדו אלא בחותו שינוי מקום דמתן דמיס הואיל ושחיטה וקבלה הוי בגפון: **אבל הכא וכו'.** ואם עלו ירדו: **בשלמא לרב יוסף.** דאמר אם עלו לא ירדו הואיל ולא ירדו מקדושתן מש"ה מועלין בהן: **אלא לרבה.** דאמר דאם עלו ירדו דיליתא מקדושתן קשיא דאמאי מועלין בהן: **מאי מועלין מדרבנן.** אבל מדאורייתא ליתא בהו קדושה ואם עלו ירדו: מעילה דרבנן משלם קרן ולא חומש משום דחומש [טו] מפני איל אשם מייתי ליה ובדרבנן ליכא קרבן דהוי כמביא חולין לעזרה הילכך לא מייתי נמי חומש אבל במעילה דאורייתא מייתי קרן וחומש ואשם מעילה: **דבר תורה.** מדקאמר דבר תורה אלמא מדאורייתא ליתא בהו מעילה אלא מדרבנן ה"נ לרבה מאי מועלין מדרבנן: **נימא לרבה מגיעא להא דעולא ג"כ יוחנן.** דממתניתין נמי שמעינן לה מי לא אמרינן דקדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחזנקינון דמו והוו כקדשים שמתו וקתני מועלין בהן ואמרינן מאי מועלין מדרבנן דמדאורייתא ליתא בהו מעילה דקאמרינן אם עלו ירדו דכקדשים שמתו דמו אם כן היינו דעולא ומאי קמ"ל הא דעולא: **ומשני אע"ג דתנינן.** ליה במתניתין: **אלטריך הא דעולא דסד"א הכא.** במתניתין דקדשי קדשים ששחטן בדרום לא בדילי אינשי מייניהו משום דאע"ג דשינה בהן מ"מ בכשרות נשחטו ולא בדילי מייניהו אינשי להכי [יב] מועלין בהן אי לרב יוסף מדאורייתא אי לרבה מדרבנן: **אבל קדשים שמתו.** דנבלות נינהו ומתיסי ובדילי מייניהו אינשי אימת אפילו מדרבנן ליתא בהו מעילה דהא בדילי מייניהו: **קמ"ל.** יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה בקדשים שמתו: **ואכפי מאי קמ"ל דעולא אי משום דמתו [יג] נמי פגיגא.** דאין מועלין בהן דתנן לקמן בפ' הנהנה ש"פ מן ההקדש (דף יח.): **הנהנה מן החטאת.** בעלת מום: **כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום.** עד שיחסר ממנו דכיון דקדושת דמיס היא לא מעל עד שיחסר מדמיה כגון שחלש מן המזר או שחרש בה והכחישה דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמיס אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו אבל כל שאינו עומד לדמיס כגון כוס של זהב של הקדש כיון [מ](שנהנה ממנו) שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא מתה דלאו לדמי קיימא דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים [מא] כיון שנהנה בשה פרוטה מעל אף על פי שלא חיסרו והאי מעל מדרבנן הוא דלאחר שמתה ד"ה אין בה מעילה מדאורייתא

[ט] [זבחים כח:] [קב.], [ב] גירסת רש"י אינו כגיליון שלפנינו ועיין במגמות דף נב. בתוס' סוף ד"ה גזרו ועי' בבה"ז, [ג] נקמן יח. טו., [ד] [שייך לע"ז], [ה] נ"ל לא חשיבא, [ו] [ויקרא יט], [ז] שמרצה לעבודת זריקה. נ"ק, [ח] [נדב"ר שחיטה רש"ש], [ט] [ויקרא ז], [י] הרי אלו ג' מעוטים פרט לשנשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים שאם עלו כו'. נ"ק, [כ] [שם], [ל] בס"א וטפ: מאלטריך למיתנא, [מ] שנהנה ממנו כל שהוא אע"פ כו'. נ"ק, [נ] [תמורה ל:], [ס] חוץ לזמנו חוץ למקומו. נ"ק, [ע] מז"כ. נ"ק, [פ] שבא לשמועינן דזריקה. נ"ק, [צ] נ"ל כדפירשתי לעיל וע"כ הא מוקמ ממילתיה כו'. נ"ק, [ק] נ"ל דיקה. נ"ק, [ר] נ"ק מ"ז, [ש] שבא לשמועינן בלילה. נ"ק, [ת] נ"ל בעולת העוף שדינה למעלה ועשאה כו'. נ"ק, [א] נ"ק מקיים גירסת ב' תיבות אלו. נ"ק, [ב] נ"ל דעוף לגבי מזבח לשינוי דבהמה מלפון כו'. נ"ק, [ג] נ"ק, [ד] [וע"ע תוס' תמורה לב: ד"ה ואי ותוס' מנחות נב. ד"ה גזרו],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאי וכו' שיקרבו כל מתיריו כמצותו שיזרק הדם כמצותו כדאמרינן וכו' כך הלא פסול דפיגול לא נקבע:

מוסף רש"י

הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. כגון שרכב עליה והכחישה, כדמפרש בפרקין לקמן (יט.) דבחטאת בעלת מום מיירי דקיימא לדמי, לפיכך מעל שהפסיד להקדש שפחת מדמיה, וכשהיא מתה כיון דנהנה כל שהוא. אע"פ שלא פגם, מעל. דלאו לדמי קיימא, שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (לקמן טו.).

רבינו גרשום

מקדושתה ומועלין בהן: עלו למזבח כל הנך דמתניתין דשינה בהן ששחטן בצפון או קבל דמן בדרום מהו שירדו צריך להורידן אי לא: אליבא דרבי יהודה. דאמר במס' זבחים בפ' המזבח מקדש זאת היא העולה הרי אלו מעוטין פרט כו'. דאפילו בשינוי מתנות אם עלתה תרד: דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו: כי פליגי אליבא דרבי שמעון. דאמר אם עלו לא ירדו: רב יוסף כר' שמעון ורבה אמר לך. ר' שמעון נמי הכא סבירא ליה כוותי דע"כ לא קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו אלא אי בניתנין כו': בשלמא לרב יוסף. דאמר אם עלו לא ירדו משום הכי מועלין בהן דלא יצאו מקדושתן: אלא לרבה. דאמר אם עלו ירדו קשיא אמאי מועלין בהן מאי מועלין מדרבנן מעילה דרבנן: משלם קרן ולא חומש. דהא חומש בהדי איל דקרבו מייתי ליה ובדרבנן לא מייתי קרבן דהוי כמביא חולין בעזרה: דבר תורה. מדקאמר דבר תורה אלמא מדאורייתא ליתא בהון אלא מדרבנן הכא נמי לרבה מדרבנן מועלין: לימא תנינא דהא דעולא אמר רבי יוחנן. דממתניתין שמעינן לה מי לא אמרינן קדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחזנקינן דמו וקתני מועלין בהן ודדייקינן לרבה מאי מועלין מדרבנן א"כ היינו דעולא ואמאי איצטריך לעולא: אע"ג דתנינן לה במתניתין איצטריך. דעולא סד"א הכא במתניתין בקדשים ששחטן בדרום לא בדילי אינשי מייניהו משום דאע"ג דשינה בהן מ"מ שחוטין נינהו ולא בדילי מייניהו להכי איצטריך למיתנא מועלין בהן לרבה מדרבנן. אבל קדשים שמתו דנבילות נינהו ומאיסין ובדילין מייניהו אימא אפילו מעילה מדרבנן ליכא למגזר בהא דהא בדילין מייניהו: קמ"ל. דעולא יצאו מידי מעילה דבר תורה. הא מעילה מדרבנן אית בהו בקדשים שמתו: למ"ה ואכתי אמאי איצטריך דעולא אם משום מתו מתו נמי תנינא דמועלין בהן. דתנן לקמן בפרק הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש: הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואוקימנא התם בבעלת מום עסקינן דקדושת דמים הוא משום הכי לא מעל עד שיפגום עד שהפחיתה מדמיה כגון תלש מצימרה: וכשהיא מתה. דלאו לפדייה עומדת כגון שנהנה בשוה פרוטה מעל. ומאי קמ"ל עולא:

מדאורייתא אלא מאי מעל [יז] מדרבנן והכא הוא בחטאת מתה דמעל דחמורה קדושתה לכפרה אתיא אבל בשאר קדשים כגון עולה ואשם ושלמי צבור משום דלאו לכפרה אתו כיון שמתו אין בהו מעילה אפילו מדרבנן וקשה לעולם. אמר לך עולה ה"ה דבכל קדשי קדשים ס"ל לתנא נמי דמעל ומ"ש דנקט בחטאת טפי משאר קדשי קדשים דסד"א הואיל ולכפרה אתיא דכשהיא חיה קיימא לחטאת: **ובדילין מינה.** והשתא נמי כשהיא מתה בדילי מינה ולא אצטריך למגזר בה מעילה: **קמ"ל.** תנא דמעל וכ"ש בהנך דלאו לכפרה אתו [ח] ואית בהו מעילה הואיל ומחייבים לא בדילי מייניהו אינשי כולי האי: **חטאום המפות.** כגון חמשה חטאות המתות: **ומעום ההולכות לים המלח.** הנך שנמצאו לאחר כפרה: **לא נהנין מהן.** מדרבנן דאיסורא איכא: [ט] **ולא מועילין.** [י] אפילו מדרבנן דהא ליכא למימר לא מועלין מדאורייתא אבל מועלין מדרבנן דלא [כ] מיתרץ למימר הכי דכיון דתנא ליה בריש לא נהנין מדרבנן דליכא אלא איסורא בעלמא היכי מיתרץ למימר אבל מועלין אלא הכי מיתרץ למימר לא נהנין מדרבנן ולא מועלין נמי מדרבנן דאיסורא בעלמא איכא ולא מעילה וקשה לעולא: **אמרי חטאום המפות.** כיון דלא קיימי להקרבה אלא למיתה בדילי מייניהו אינשי אפילו מחייבים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי ליאתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: (כ) רש"י ד"ה ולא מועלין וכו' מדרבנן דלא מצית למימר וכו' אלא איסורא בעלמא היכי מצית למימר אבל מועלין אלא הכי מצית למימר: (ג) ד"ה איתיביה וכו' בפ' הסמוך לו בפ"ט והכי קתני: (ד) ד"ה וקתני בהסיא פירקא במשנה כל שפסולו:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ס"ד אמינא חטאת הואיל ולכפרה קא אתיא בדילי מינהן ולית בהו מעילה קמ"ל כל"ל ומיהו לא בדילין מינה אבל קדשים הואיל ולאו לכפרה קאתי נמחק: (ב) רש"י ד"ה ולא מועלין וכו' מדרבנן דלא מצית למימר וכו' אלא איסורא בעלמא היכי מצית למימר אבל מועלין אלא הכי מצית למימר: (ג) ד"ה איתיביה וכו' בפ' הסמוך לו בפ"ט והכי קתני: (ד) ד"ה וקתני בהסיא פירקא במשנה כל שפסולו:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה ולא מועלין אפילו מדרבנן. עי' לקמן יב ע"ב תוס' ד"ה ומ"מ:

רבינו גרשום

איצטריך סד"א. התם בחטאת בעלת מום שמתה כיון דמחיים לא חזיא לכפרה ולא בדילי מינה להכי איצטריך למיתנא וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה כל שהוא מעל אבל בקדשים תמימים שמתו הואיל וחזיא לכפרה ובדילי מייניהו מחיים אימא כשמתו בדילי נמי ולא איצטריך למיגזר בהו מעילה: קמ"ל. עולא דמדרבנן אית בהו מעילה. מפי' המר': מתו נמי תנינא דלא. דאין מועלין בהן וקשיא לעולא: הנהנה מן החטאת. בעלת מום כשהיא חיה כו' וכשהיא מתה. כיון שנהנה כל שהוא בחטאת תמימה מיירי הא סיפא וקתני מעל מדרבנן ומאי דקאמר מעל הני מילי בחטאת דלכפרה אתיא אבל בשאר קדשי קדשים כגון עולה ואשם (אפילו) [כיון] דלאו לכפרה אתו כיון שמתו הנהנה לא מעל מדרבנן וקשיא לעולא: אמר לך עולא הוא הדין דבכל קדשי קדשים שמתו סבירא ליה לתנא נמי דמעל. ואמאי קתני ומאי שאנ דנקט בחטאת שמתה טפי משאר קדשי קדשים דסד"א הואיל ולכפרה אתיא חיה קיימא לחטאת ובדילי מינה והשתא נמי כשמתה בדילי מינה ולא איצטריך בהא דמועלין בה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלא לכפרה אתיין דמעל דמתות: דמעות ההולכות לים המלח. הנך שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיון דלאו להקרבה קיימי אלא למיתה בדילי מייניהו אפילו מחיים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי ליאתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: לאפוקי. הכא בשאר חטאות דלהקרבה קיימי דמחיים לא בדילי מינהון דאיצטריך למיגזר בהו מעילה לאחר מיתה: איתיביה רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא מגו חדא. כלומר שלא מצא לו קשיא בפירוש אלא דקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו עד שהעמיד השלישית בשינוי מקום שחיטה וקתני בה אם עלו לא ירדו והיינו קושיא דרבה ואלו הן המשניות במסכת זבחים שתים בפרק חטאת העוף: וכולן. הני דתנן לעיל שינוי מקום מליקה ושינוי הזאה לא חשיב כנבילה אע"ג הואיל ושינה אלא דינה כמליקה: ואין מטמא בגדים אבית הבליעה ומועלין בה. דלא יצאת מקדושתה: חוץ מחטאת העוף שנשאה למטה כדין מעשה חטאת לשם חטאת. דנעשית כמצותה ואין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר לכהנים וקתני עליה בההוא מתניתין: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא [בגדים] אבית הבליעה והיינו הדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה מיירי כדאוקמינן התם אף הכא נמי כל שהיה פסולו בקודש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה וכל שלא היה פסולו בקדשים מטמא בגדים כגון שעיבר זמנו או שיבש גפה או שניסמה עינה ושנקטעה רגלה דהיינו פסול שלא היה לו בקודש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני באידך פירקא כל שהיה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו והיינו אידך הדא מגו חדא דמה האי וכל שהיה פסולו בקדשים אינו מטמא בגדים מיירי בשינוי מליקה דהיינו אתחלתא דעבודה אף האי וכל שהיה פסולו בקדשים דקתני אם עלו לא ירדו בשנוי מקום שחיטה מיירי דהיינו אתחלתא דעבודה קא מיירי וקתני אם עלו לא ירדו: והיינו תיובתא דרבה תיובתא: והאי דפליגי בה רבה ורב יוסף בשינוי מקום שחיטה פשיטא ליה לר' אלעזר. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: מגלן דאמר ר' אלעזר עולת במת יחיד. שהקדישה להקריבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות דלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. והכניסה לפנים

אמינא חטאת [א] הואיל ולכפרה קא אתיא (א) לא [ב] בדילין מינה [ג] אבל קדשים הואיל ולאו לכפרה קאתי בדילי מנהון ולית בהו מעילה קמ"ל [ד] וחטאת שמתה מי אית בה מעילה [ה] והתנן [ו] א חטאות המתות ב ומעות ההולכות לים המלח [ז] לא נהנין ולא מועלין אמרי חטאות המתות [ח] בחייהן בדילין מנהון לאפוקי היכא דמחיים דלא בדילין מיניה איתיביה רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא מגו חדא [ט] וכולן ג אין מטמאים בגדים אבית הבליעה [י] ומועלין בהן [יא] חוץ מחטאת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת העוף לשם חטאת וקתני עיליוה [יב] כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה וכל שלא היה פסולו בקדש מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני [יג] כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו שיבא דרבה תיובתא והא דפליגי בה רבה ורב יוסף פשיטא ליה לר' אלעזר דאמר רבי אלעזר [יד] עולת במת שהכניסה לפנים

קלטוה

חדא מגו חדא וחדא מגו חדא [טו] בו'. שלשה בצות הביא כדמפרש ואזיל וכולן אין מטמאין בגדים כו' משנה היא בזבחים פ' חטאת העוף (דף פו:) וקאי אבבא דלעיל מינה ששנה כל פסולי מליקה והשתא קאמר אע"ג דנעשית מליקתן בפסול מ"מ מהניא מליקה לאפוקיהו מידי טומאת נגלת העוף טהור ומועלין בהן חוץ מחטאת כו' האי חוץ מחטאת לא קאי אלא אמועלין בהן משום דבעולה [טז] מועל בה אף כי נעשית כדינה קאמר חוץ מחטאת שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת הרי היא נעשית כדינה הילכך אין מועלין בה שהרי יש בה שעת היתר להכניס וקאמר דלא כל שפסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה [יז] כל שיעור מליקה דקאמר בריש אלא אמר קרי פסולו בקדש לכל [יח] דאין מטמא בגדים אבית הבליעה והתם קתני עולת העוף שעשאה למטה כלומר שמלקה למטה [יט] קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו והיינו כמו [יח] דשיעור דדרום בבהמה דלמא דשנוי עולת העוף שעשאה למטה כלומר שמלקה למטה [כ] קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו והיינו כמו [יח] דשיעור דדרום בבהמה דמליקת עוף כשחיטה בבהמה אבל מחטאת העוף שעשאה [כא] בהזאה וכדמוקי לה התם ומשינוי דנתינת דם לא מצי [יח] הילכך כי מלקה: [יח] שינוי דשחיטת דרום והשתא קרי חדא מגו חדא הך דאם: [יח] לעיל והשתא פ' דמייתי מעולה ומשינוי דמליקה וקשה דבוזבחים פ' חטאת העוף משמע שינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי וה"ג פ' לעיל דמשינוי נתינת דם לא מצי למיפרך משום דלא דמי לשינוי דדרום משום דבשינוי נתינת דם כבר עשה השחיטה בהכשר והכי איתא התם גבי מתניתין דעולת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת כו' וקאמר דשני במאי אילימא דשני במליקה וכו' נימא דלא כרבי יהושע דאי כר"י האמר דאין מועלין בהם ומשני אלא במיצוי אלמא משמע דשינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי וא"כ קשה כדפרישית ותירצו בתוס' דאה"נ דהשינוי בעולת העוף ר"ל במיצוי וכ"ת א"כ אינו דומה לשינוי דרום דשחיטה כדפי' י"ל דמיצוי דם דומה קצת לשחיטה כיון דצריך לאחוז הצואר בחוזק כדי להוציא הדם ודוחק הוא לכן נראה למהר"פ דהא דקאמר הכא דשני במיצוי דעולת העוף היינו דוקא לגבי הא (קאמר) [דקאמר] בסיפא מועלין בהם כדקאמר התם תלמודא דאי במליקה כו' אם כן מתניתין דלא כר"י דקאמר אין מועלין ולכך צריך לאוקמי במיצוי אבל לגבי דאין מטמאין בגדים אבית הבליעה הוי מצי למימר דשני במליקה ואין להקשות דלגבי דאין מטמאין בגדים אבית הבליעה נמי [נימא] דלא כר"י דבהא לא פליג ר"י וכן מוכח במשנה דהתם דקאמר גבי עולת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת כפרתה ולא צריכי לתקן בהו מעילה קמ"ל דאף בחטאת גזרו. תוס' חסר בדפוס: [כא] מתיבת אבל עד תיבת קמ"ל נמחק: [כב] וחטאת שמתה מי אית בה מעילה. אפילו מדרבנן והא תנן חטאות המתות סימן ותמנע ולד חטאת תמורת חטאת מתו בעליה נתכפרו בעליהן באחר עברה שנתה: ומעות ההולכות לים המלח. דהוו כחטאת שמתו (בס"מ: שנתכפרו) בעליה לחוצה למיתה ואם נהנה מדם מהם אינו מייב קרבן דלא קרינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד חזי (עורכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה ניהו (מנחות ד:). וכולן. אע"פ שנפסלו, מליקתן מטהרתן מידי נבלה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נבלת עוף טהור, ומועלין בהן. ואף בחטאת הואיל ונפסלו ואין בהן שעת היתר להכניס לא יצאו מידי מעילה שהרי, חוץ מחטאת העוף כו' לשם חטאת. דכשהיה היא ויש לה שעת היתר להכניס ושוב אין בה מעילה אפילו לזר (זבחים טו:). כל שהיה פסולו בקדש. שנאה לעזרה בהכנסה ונפסלה (שם טח: ובע"ז פד:). שהכניסה לפנים. לאחר ששחטה בחוץ (שם קכ:).

מוסף רש"י

ומעות ההולכות לים המלח. דהוו כחטאת שמתו (בס"מ: שנתכפרו) בעליה לחוצה למיתה ואם נהנה מדם מהם אינו מייב קרבן דלא קרינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד חזי (עורכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה ניהו (מנחות ד:). וכולן. אע"פ שנפסלו, מליקתן מטהרתן מידי נבלה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נבלת עוף טהור, ומועלין בהן. ואף בחטאת הואיל ונפסלו ואין בהן שעת היתר להכניס לא יצאו מידי מעילה שהרי, חוץ מחטאת העוף כו' לשם חטאת. דכשהיה היא ויש לה שעת היתר להכניס ושוב אין בה מעילה אפילו לזר (זבחים טו:). כל שהיה פסולו בקדש. שנאה לעזרה בהכנסה ונפסלה (שם טח: ובע"ז פד:). שהכניסה לפנים. לאחר ששחטה בחוץ (שם קכ:).

שיטה מקובצת

[א] חטאת נ"א בעלת מום הואיל ולא חזיא לכפרה לא בדילין מינה אבל קדשים תמימים הואיל ולכפרה אתיא דמחיים לא קמ"ל דתנא דמעל [ב] חטאת [ג] אבל קדשים הואיל ולאו לכפרה אתיא דמחיים לא בדילי מינה ולא אצטריך לכפרה ובדילי מינה אבל קדשים תמימים שמתו הואיל וחזיא לכפרה ובדילי מייניהו מחיים אימא כשמתו בדילי נמי ולא איצטריך למיגזר בהו מעילה: קמ"ל. עולא דמדרבנן אית בהו מעילה. מפי' המר': מתו נמי תנינא דלא. דאין מועלין בהן וקשיא לעולא: הנהנה מן החטאת. בעלת מום כשהיא חיה כו' וכשהיא מתה. כיון שנהנה כל שהוא בחטאת תמימה מיירי הא סיפא וקתני מעל מדרבנן ומאי דקאמר מעל הני מילי בחטאת דלכפרה אתיא אבל בשאר קדשי קדשים כגון עולה ואשם (אפילו) [כיון] דלאו לכפרה אתו כיון שמתו הנהנה לא מעל מדרבנן וקשיא לעולא: אמר לך עולא הוא הדין דבכל קדשי קדשים שמתו סבירא ליה לתנא נמי דמעל. ואמאי קתני ומאי שאנ דנקט בחטאת שמתה טפי משאר קדשי קדשים דסד"א הואיל ולכפרה אתיא חיה קיימא לחטאת ובדילי מינה והשתא נמי כשמתה בדילי מינה ולא איצטריך בהא דמועלין בה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלא לכפרה אתיין דמעל דמתות: דמעות ההולכות לים המלח. הנך שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיון דלאו להקרבה קיימי אלא למיתה בדילי מייניהו אפילו מחיים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי ליאתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: לאפוקי. הכא בשאר חטאות דלהקרבה קיימי דמחיים לא בדילי מינהון דאיצטריך למיגזר בהו מעילה לאחר מיתה: איתיביה רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא מגו חדא. כלומר שלא מצא לו קשיא בפירוש אלא דקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו עד שהעמיד השלישית בשינוי מקום שחיטה וקתני בה אם עלו לא ירדו והיינו קושיא דרבה ואלו הן המשניות במסכת זבחים שתים בפרק חטאת העוף: וכולן. הני דתנן לעיל שינוי מקום מליקה ושינוי הזאה לא חשיב כנבילה אע"ג הואיל ושינה אלא דינה כמליקה: ואין מטמא בגדים אבית הבליעה ומועלין בה. דלא יצאת מקדושתה: חוץ מחטאת העוף שנשאה למטה כדין מעשה חטאת לשם חטאת. דנעשית כמצותה ואין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר להכניס וקתני עליה בההוא מתניתין: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא [בגדים] אבית הבליעה והיינו הדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה מיירי כדאוקמינן התם אף הכא נמי כל שהיה פסולו בקודש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה וכל שלא היה פסולו בקדשים מטמא בגדים כגון שעיבר זמנו או שיבש גפה או שניסמה עינה ושנקטעה רגלה דהיינו פסול שלא היה לו בקודש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני באידך פירקא כל שהיה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו והיינו אידך הדא מגו חדא דמה האי וכל שהיה פסולו בקדשים אינו מטמא בגדים מיירי בשינוי מליקה דהיינו אתחלתא דעבודה אף האי וכל שהיה פסולו בקדשים דקתני אם עלו לא ירדו בשנוי מקום שחיטה מיירי דהיינו אתחלתא דעבודה קא מיירי וקתני אם עלו לא ירדו: והיינו תיובתא דרבה תיובתא: והאי דפליגי בה רבה ורב יוסף בשינוי מקום שחיטה פשיטא ליה לר' אלעזר. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: מגלן דאמר ר' אלעזר עולת במת יחיד. שהקדישה להקריבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות דלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. והכניסה לפנים

[יז] [גי' רש"י אינה כגי' שלפנינו וע"י מנחות נב. תוס' שוד"ה גזרו ועי' בבה"ק], [ל"ל והתניא], [תוספתא פ"ש ה"ג ערכין ה:] (לקמן יא תמורה כא), [זבחים סו:, פ. זבחים סו:, ו) זבחים פד., ז) שם קיט:, ח) מדרבנן כו' ל"א בחטאת מתה הוא דמעל כו' ל"ק, ט) ע' בבה"ז שהיא רש"י בל"ע שמוכח מכמה מקומות דלא מועלין היינו מדאורייתא ועי' ל"ק, י) ל"ל קדשים. ל"ק, כ) [מליקה רש"ס], ל) [זבחים פד.], מ) וסלי דשיגיו. ל"ק, נ) וקאמר ר"ש אם כו'. ל"ק, ס) ל"ל לא מלי. ל"ק, ע) ומני דאם עלו לא ירדו וא"ש דקרי חדא מגו חדא שלא היה יכול כו'. ל"ק, פ) וקשה דא"כ היכי קאמר דקלטוה מחיצות כו'. ל"ק,

[א] הואיל ולכפרה קא אתיא בדילי מינה. דהוו כחטאת שמתו (בס"מ: שנתכפרו) בעליה לחוצה למיתה ואם נהנה מדם מהם אינו מייב קרבן דלא קרינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד חזי (עורכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה ניהו (מנחות ד:). וכולן. אע"פ שנפסלו, מליקתן מטהרתן מידי נבלה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נבלת עוף טהור, ומועלין בהן. ואף בחטאת הואיל ונפסלו ואין בהן שעת היתר להכניס לא יצאו מידי מעילה שהרי, חוץ מחטאת העוף כו' לשם חטאת. דכשהיה היא ויש לה שעת היתר להכניס ושוב אין בה מעילה אפילו לזר (זבחים טו:). כל שהיה פסולו בקדש. שנאה לעזרה בהכנסה ונפסלה (שם טח: ובע"ז פד:). שהכניסה לפנים. לאחר ששחטה בחוץ (שם קכ:).

[ב] לא מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה ד: [ג] מיי' שם פ"ד הלכה ג: [ד] ג מיי' פ"ז מהלכות פסולי"מ הלכה טו: [ה] ד ה מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה ז: [ו] א ו מיי' פ"ז מהלכות פסולי"מ הלכה טו: [ז] ב ז מיי' פ"ג שם הלכה מ: [ח] ג ח מיי' פי"ד מהלכות מעה"ק הלכה ז:

[ט] חטאת המתות לים המלח. דהוו כחטאת שמתו (בס"מ: שנתכפרו) בעליה לחוצה למיתה ואם נהנה מדם מהם אינו מייב קרבן דלא קרינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד חזי (עורכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה ניהו (מנחות ד:). וכולן. אע"פ שנפסלו, מליקתן מטהרתן מידי נבלה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נבלת עוף טהור, ומועלין בהן. ואף בחטאת הואיל ונפסלו ואין בהן שעת היתר להכניס לא יצאו מידי מעילה שהרי, חוץ מחטאת העוף כו' לשם חטאת. דכשהיה היא ויש לה שעת היתר להכניס ושוב אין בה מעילה אפילו לזר (זבחים טו:). כל שהיה פסולו בקדש. שנאה לעזרה בהכנסה ונפסלה (שם טח: ובע"ז פד:). שהכניסה לפנים. לאחר ששחטה בחוץ (שם קכ:).

[י] המפות. דמחיים לא בדילין: [יא] אתו דאית בהו: [יב] בה רבה תיבת עלה נמחק: [יג] חדא כלומר מכח שלשה בבות אתיא האי סברא כדמפרש: [יד] דבעולה מועלין בה: [טו] עלה בבבא אחרת כל: [טז] כל שפסולו בעזרה וקשה דבפ' הכל שוחטין (דף כ ע"ב) קאמר מלק בסכין (אין) מטמא בגדים אבית הבליעה ולשם קרי ליה אין פסולו בקודש אע"ג דפסולו בעזרה לכן נראה לי פי' פסולו בקודש כלומר שפסולו כשר בקודש שיש: [יח] תיבת כל נמחק: [יט] לכל הני דאין: [כ] כמו שינוי דדרום בבהמה דמליקה בעוף כשחיטה בבהמה אבל מחטאת העוף שעשאה: [כא] חטאת העוף שעשאה: [כב] בהזאה וכדמוקי לה התם ומשינוי דנתינת דם לא מצי: [יח] הילכך כי מלקה: [יח] שינוי דשחיטת דרום והשתא קרי חדא מגו חדא הך דאם: [יח] לעיל והשתא פ' דמייתי מעולה ומשינוי דמליקה וקשה דבוזבחים פ' חטאת העוף משמע שינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי וה"ג פ' לעיל דמשינוי נתינת דם לא מצי למיפרך משום דלא דמי לשינוי דדרום משום דבשינוי נתינת דם כבר עשה השחיטה בהכשר והכי איתא התם גבי מתניתין דעולת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת כו' וקאמר דשני במאי אילימא דשני במליקה וכו' נימא דלא כרבי יהושע דאי כר"י האמר דאין מועלין בהם ומשני אלא במיצוי אלמא משמע דשינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי וא"כ קשה כדפרישית ותירצו בתוס' דאה"נ דהשינוי בעולת העוף ר"ל במיצוי וכ"ת א"כ אינו דומה לשינוי דרום דשחיטה כדפי' י"ל דמיצוי דם דומה קצת לשחיטה כיון דצריך לאחוז הצואר בחוזק כדי להוציא הדם ודוחק הוא לכן נראה למהר"פ דהא דקאמר הכא דשני במיצוי דעולת העוף היינו דוקא לגבי הא (קאמר) [דקאמר] בסיפא מועלין בהם כדקאמר התם תלמודא דאי במליקה כו' אם כן מתניתין דלא כר"י דקאמר אין מועלין ולכך צריך לאוקמי במיצוי אבל לגבי דאין מטמאין בגדים אבית הבליעה הוי מצי למימר דשני במליקה ואין להקשות דלגבי דאין מטמאין בגדים אבית הבליעה נמי [נימא] דלא כר"י דבהא לא פליג ר"י וכן מוכח במשנה דהתם דקאמר גבי עולת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת דהיינו שינוי דעולת העוף א"ר יהושע אין מועלין בו ומיירי הא דקאמר אין מועלין בו בשינוי דמליקה כדמוכח התם ולא הזכיר ר"י במלתיה דאין ליה דאין מועלין בה א"כ משמע דבשינוי מליקה נמי לא פליג ר"י כי אם לגבי מעילה אבל הוא מודה לגבי [ר"א] דשינוי דמליקה נמי דעולת העוף דאינו מטמא בגדים אבית הבליעה דלהכי אהניא המליקה כדמוכח התם תלמודא [דמשום] דאין מטמא בגדים אבית הבליעה [מצי איירי] ממליקה וניחא טפי דהיינו עבודה קמייתא דשחיטה כך נראה להר"פ ז"ל כך מצאתי: [כ] לפנים מן הקלעים בבמה גדולה קמייתא דשחיטה כך נראה להר"פ ז"ל כך מצאתי: אמרין חטאת המתות. כיון דלאו להקרבה קיימי אלא למיתה בדילי מייניהו אפילו מחיים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי ליאתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: לאפוקי. הכא בשאר חטאות דלהקרבה קיימי דמחיים לא בדילי מינהון דאיצטריך למיגזר בהו מעילה לאחר מיתה: איתיביה רב יוסף לרבה חדא מגו חדא וחדא מגו חדא. כלומר שלא מצא לו קשיא בפירוש אלא דקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו עד שהעמיד השלישית בשינוי מקום שחיטה וקתני בה אם עלו לא ירדו והיינו קושיא דרבה ואלו הן המשניות במסכת זבחים שתים בפרק חטאת העוף: וכולן. הני דתנן לעיל שינוי מקום מליקה ושינוי הזאה לא חשיב כנבילה אע"ג הואיל ושינה אלא דינה כמליקה: ואין מטמא בגדים אבית הבליעה ומועלין בה. דלא יצאת מקדושתה: חוץ מחטאת העוף שנשאה למטה כדין מעשה חטאת לשם חטאת. דנעשית כמצותה ואין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר להכניס וקתני עליה בההוא מתניתין: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא [בגדים] אבית הבליעה והיינו הדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה מיירי כדאוקמינן התם אף הכא נמי כל שהיה פסולו בקודש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה בשינוי מקום מליקה וכל שלא היה פסולו בקדשים מטמא בגדים כגון שעיבר זמנו או שיבש גפה או שניסמה עינה ושנקטעה רגלה דהיינו פסול שלא היה לו בקודש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני באידך פירקא כל שהיה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו והיינו אידך הדא מגו חדא דמה האי וכל שהיה פסולו בקדשים אינו מטמא בגדים מיירי בשינוי מליקה דהיינו אתחלתא דעבודה אף האי וכל שהיה פסולו בקדשים דקתני אם עלו לא ירדו בשנוי מקום שחיטה מיירי דהיינו אתחלתא דעבודה קא מיירי וקתני אם עלו לא ירדו: והיינו תיובתא דרבה תיובתא: והאי דפליגי בה רבה ורב יוסף בשינוי מקום שחיטה פשיטא ליה לר' אלעזר. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: מגלן דאמר ר' אלעזר עולת במת יחיד. שהקדישה להקריבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות דלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. והכניסה לפנים

[יא] מגו חדא וחדא מגו חדא. כלומר מתוך דברי ר"ל דאמר מגו חדא וחדא מגו חדא אבל בשאר קדשי קדשים אינו מועלין בהן משום דבעולה [יב] מועל בה אף כי נעשית כדינה קאמר חוץ מחטאת שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת הרי היא נעשית כדינה הילכך אין מועלין בה שהרי יש בה שעת היתר להכניס וקאמר דלא כל שפסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה [יג] כל שיעור מליקה דקאמר בריש אלא אמר קרי פסולו בקדש לכל [יד] דאין מטמא בגדים אבית הבליעה והתם קתני עולת העוף שעשאה למטה כלומר שמלקה למטה [טו] קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו והיינו כמו [יד] דשיעור דדרום בבהמה דמליקת עוף כשחיטה בבהמה אבל מחטאת העוף שעשאה למעלה לא מייתי דהא אמר בחטאת מלקה בכ"מ במזבח כשרה והא דתניא פר' חטאת העוף (שם דף פו.) חטאת [טו] שעשאה למעלה פסולה ר"ל דשני בהזאה [טו] ומשינוי דנתינת דם [ט] מלי למיפרך דהא לא דמי כלל לשינוי דרום דשחיטה אבל פריך שפיר מעולה שעשאה למטה דאמר מה הקטורה בראשו של מזבח אף מליקה בראשו של מזבח הילכך [יז] מלקה למטה פסולה והאי שינוי דמליקה הוי כמו שינוי [יח] דשחיטה [ט] ומ"ש דקרי חדא מגו חדא הא דאם עלו לא ירדו יכול להוכיח פירוש דפסולו בקדש אלא מכח דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף (שם דף פח:) הרי לך מגו חדא וגם מהניא דכל שפסולו בקדש דפ' חטאת העוף מליגו יכול להוכיח אלא מהניא דלעיל בסמוך דעולת העוף שעשאה למטה והרי לך מגו חדא אחריתי ויש ספרים גורסים חדא מגו חדא וחדא מגו תרתי וקרי חדא מגו חדא היא דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף לפי שאריכה לבבא דלעיל מינה והיא דמזבח מקדש קרי חדא מגו תרתי לפי שאריכה להיא דפרק חטאת העוף (שם דף פו:) דאיכא תרתי בני כל שפסולו בקדש ויש עולת העוף שעשאה למטה כמו שפירשנו לעיל [יט]:

והא דפליגי רבה ורב יוסף פשיטא ליה לר"א. כלומר מתוך דברי ר"ל ניכר שפשוט לו לי כרבה לי כרב יוסף דאמר ר"ל עולת במת יחיד כו' כלומר עולה שהוקדשה ליקרב בבמת יחיד כגון לאחר שבלו לגוב ולגבעון וגלגל שהותרו הבמות והרוגה לעשות במה בראש גגו עושה: **שהכניסה לפנים.** [כ] פירש"י בפרק בתרא דזבחים (דף קיט:) כגון לאחר שחיטה [כא] וקשה דר"א היכי קאמר מחיצה לכל דבר הא לא שייך בה לפון כיון דנשחטה אלא נראה לפרש שהכניסה [כב] חיה לפנים אחר שהוקדשה ליקרב בבמת יחיד [כג] שהכניסה לבמת יחיד דאמר לגבור קלטוה מחיצה לכל דבר לענין כל הדברים האמורים בפ' פרת חטאת (זבחים דף קיב:) דתנן התם מה בין במת יחיד לבמת גבור כיהון וכלי שרת ושחיטת לפון כו' ונעי ר"א עלו מהו שירדו כו' האי עולת במת יחיד דאמר שהיה לשחוט בלפון לפי שהכניסה לפנים אם שחטו בדרום ועלו מהו שירדו והשתא דייק מינה הש"ס מדקא מיבעיא ליה האי כלומר [כד] שמן הדין לא היה מקומן בלפון שהיא במת יחיד הא אידך פשיטא ליה כלומר אבל עולת במת לגבור דאפליגו ביה רבה ורב יוסף פשיטא ליה דאי ס"ד דמספקא ליה [כה] אינעי ליה הא בריש לא שמע מינה דפשיטא ליה ומפרש הש"ס [כו] הכי אתיא הבעיא בין לרבה בין לרב יוסף חדא מגו חדא קא מבעיא ליה כלומר קבעי בעולת במת יחיד שהוא מסופק מגו עולת במת לגבור שהוא פשוט לך [כז] עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו אלא משום דמחיצה כמיקנה פסלה כלומר שנדר העולה

ריח ניחוח ואינו נפסל ביוצא כו'. אם הקדיש בהמה להקריבה עולה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות ונמלך והכניסה לפנים לעזרה להקריבה במזבח

[כ] לפנים מן הקלעים בבמה גדולה קמייתא דשחיטה כך נראה להר"פ ז"ל כך מצאתי: [כא] בה תיבת חיה ל"ש: [כב] הכניסה בבמת צבור אות ש' ל' נמחק: [כג] כלומר אותה שמן הדין לא היה מבמת יחיד מכהונה ומצפון ומכלי שרת ומיוצא פי' רש"י בפ' בתרא דזבחים שהכניסה לפנים ר"ל לאחר שחיטה וקשה דא"כ היכי קאמר קלטה מחיצה: [כד] שהכניסה היא תיבת חיה ל"ש: [כה] הכניסה בבמת יחיד אלא מחמת קליטה: [כו] השי"ס ואזיל היכי אתיא: [כז] לך ור"ל כמו את"ל קאמר עד:

העולה להקריב בבמת צבור דהשתא הוי מחילה של במת צבור כתיקנה וכששינה המקום לשמוט בדרוס פסלה אבל שלא כתיקנה כלומר כגון עולת במת יחיד שנשחטה בבמת צבור בדרום דהוו להו מחילה שלא כתיקנה כלומר שלא נדר להקריב בבמת צבור ואפילו לרב יוסף דאמר אם עלו לא ירדו איכא למיבעי הכא שיש לחלק דהתם מחילה כתיקנה קלטה יז) שהקדישה כל כך שקלטה אשם עלתה לא תרד אבל מחילה שלא כתיקנה כי הכא בעולת במת יחיד לא קלטה וכו׳: **אמר רב** גידל **אמר רב** זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. פירוש אם שחט בפיגול ואחר כך זרק סתם אין הזריקה מוציאתו מידי מעילה יח) דיקרי ביה היתר להכניס אע״ג דמהניא זריקה לאקבועי בפיגול דדרשינן (זבחים דף כח:) הרלאת כשר כך הרלאת פסול אלמא בעינא בפיגול קריבת מתירין בהכשר יט) אלא דעתך אמינא דכמו כן חשבה רחמנא זריקה להוציא מידי מעילה יח) ולהביאו למהוי כאילו כ) מובע חלב גבוה קמ״ל רב גידל דתרתי לא יט) עבדי לאקבועי בפיגול ולהוציא כ) מידי מעילה: **ולחמה** חוץ לחומה לא קדש הלחם. דאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח והוא״ל ובשעת שחיטת הזבח לא היה כא) תוך לחומה לא קדש הלחם ואפילו קרמו פניה חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם דאין שחיטת תודה מקדשת לחמה עד שיקרמו פניה כא) משום דלחם כתיב (ויקרא ז) דמשמע קריבת פניה קדש הלחם: **אלמא** פיגול **מביא** לידי מעילה. לכאורה משמע דהא דקאמר חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם רוצה לומר להביא לחם לידי מעילה דודאי אין מעילה בלחם דלא מיקרי קדשי ה׳ דאף בתודה כב) אין מעילה אלא באמוריהן ופירש [רבינו] האי דמיירי באדרבא לחמי תודה הניתנין לכהן כג) וגם זה אינו נראה דלא משמתינו תנא בשום מקום שיש בהן מעילה ועוד כד) בחזה ושוק הניתנין לכהנים אין בהן מעילה כה) אלא דמדמי הא דקאמר קדש הלחם ר״ל דיפסל להביאם לידי מעילה וה״ק אלמא כיון דקדש הלחם הכי נמי גבי זריקה כדאמר (זבחים דף כח:) הרלאת כשר כך הרלאת הפסול דבעי קרבו כה) מתירים הילכך גבי לחם ע) דכשנקרם הוי קדוש אמרינן קידש הלחם יז) אבל גבי מעילה בשעת שחיטה עדיין לא נקבע [פיגול] דזריקה מייתי כו) לידי מעילה ואז נקבע הפיגול בשעת שחיטה אינו מביא לידי מעילה:

קומץ פיגול. יז) שפיגל בשעת קמיצה והעלהו פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא בסמוך וקמילה היינו שחיטה כדחשיב במנחות (דף יג:) גבי זה כז) עבודות שבמנחה כנגד ד׳ עבודות שבזבח ותני קומץ פיגול אלמא הוי פיגול נקבע קודם העלאה וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא כט) ממנחות שקורין לקמיה ולשחיטה פיגול ל) כ״ג דפריך מדקתמר פקע ולא) פיגול משמע שהוקבע פיגול משעת קמיצה מדנקט פקע ולא״ת (זבחים לב:) וא״ל ס״ד לומר שנקבע פיגול משעת קמיצה והא בעינן הרלאת כשר (זבחים כח:) וי״ל דוקא לחייבו כרת אינו נקבע עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לידי מעילה ואם כן הקשה שפיר ומשני דמייתי לידי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לידי מעילה והא לב) דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המביאו לידי פיגול בשעת הקטרה והא לג) קתני עלה אם אחרים מביאין לידי פיגול עלמו

ממנו אשם פקע מיד וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאיברי פיגול שהעלן לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והא״ל דנקט קומץ פיגול משום דאי תנא באיברי פיגול לחוד לא הוה אתי קומץ מייתי דס״ד אימא ה״מ אבר דמיתבר להכי כיון שמשלה בו האור במקלתו הוי כמו שמשלה בכולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת אימא לא קמ״ל ולהכי נקט קומץ דאע״ג דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיתבר כי משלה האור במקלתו הוי כשרף כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קתני קומץ פיגול דפגל בקמילה ופיגול דקמילה הוי כמו פיגול דשחיטה מ) דהיכי דקבע פיגול בקמילה לחודה הכי נמי מיקבע פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול נמור ותני קדש שמביאו לידי מעילה אלמא דפיגול מייתי קדשים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א״ל. מהכא לא תיקשי ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמילה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייתי לה לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמילה דהיינו תחילת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול נמור עד שפיגל בכולהו עבודות והוא הדין לשחיטה דשחיטה הויא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול נמור עד דפיגל נמי בזריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא אמר דבקמילה לחודה הוי פיגול נמור עד דפיגל

ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרוייהו. עד כאן לא קאמר רבה או דילמא אפילו לרב יוסף ש״מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. בשחיטה ובזריקה עשה סתם: אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא השיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול דלאחר בהחיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים: ואינו מביא זריקה פיגול לידי מעילה האימורין בקדשי קלים כזריקת כשרה כתהנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים לאחר זריקה מועלין באימורין ואין מועלין בבשר כו׳ לשון הראב״ק ז״ל: מ) לזמנה או חוץ למקומה אות ר׳ נמחק: נ) פיגול שהעלה לגבי אות ר׳ נמחק: ס) מזבח בעי ר׳ אלעזר עלתה כו׳ כגון שנפסלה: ע) טעמא

משום דכיון: פ) מזבח הואיל ולא: צ) בזריקה ס״א בשחיטה: יא) בזריקה בכולהו העבודות לשון הר״א: יב) איסורא דמייתי לידי: יג) בהקטרה בכל העבודות הר״א ז״ל: יד) שפיגל נמי בזריקה: טו) קלטה המזבח קדושה כל: טז) דניקרי ס״א ולא נקרי ביה היתר. תוס׳ כת״י: יז) בהכשר ואמרינן דזריקת פיגול קובעת פיגול אלמא דעבדינן הזריקה כמו שנעשית בהכשר: יח) מעילה ולהביא מעילה בקדשים קלים ונעשית כמו שנעשית בהכשר שאז הוברר נ״א להביא מעילה לקדשים קלים כאילו הוברר חלק גבוה: יט) לא עבדא אות ר׳ נמחק: כ) היה הלחם תוך לחומה כו׳ קרמו פני כולן חוץ: כא) פניה בתנור משום דכתיב על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו וגו׳ וכיון דלחם כתיב א״כ משמע דבעיא קרימת פנים הלחם לענין דקדיש הגוף ואין יוצא בפדיון: כב) בתודה דהיינו קדשים קלים אין מעילה אלא באימורין ולאחר זריקה ופירש רבינו מאיר האי: כג) לכהן דכתיב והקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומה לה׳ ושעמא מאי דבקדשים קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד׳ לחמי תודה הואיל וכהני אכלי להו אית בהו מעילה: כד) ועוד דחזה ושוק הניתנין כו׳ לכך נראה למורי דמדמי הא כו׳ הלחם דר״ל ליפסל להבאת כו׳ גבי זריקה נימא שמביאה: כה) קרבו. מתיריו הילכך גבי לחם דבשחיטה הוי: כו) הלחם דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דזריקה מייתי לידי כו׳ בשעת שחיטה ולכך אמר דאינו מביא: כז) פיגול דשפיגל בשעת קמיצה והעלהו פקע פיגולו ממנו וכגון דבבר משלה בו האור ונפקא מקצתו מע״ג המובח שרי להחזירו דאמרינן דפקע ממנו פיגול וקלטתו מזבח: כח) גבי ד׳ עבודות שבמנחה כנגד ד׳ עבודות שבזבח והא דקתני ליה קומץ וקרי ליה פיגול לאו משום דאהאוכלו חייב משום פיגול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ כו׳ אלא להכי קרי ליה פיגול דמפגל עצמו מלהקריבו וקאמר: כט) להביא שקורין תיבת ממנחות נמחק: ל) פיגול כמו השוחט חוץ לזמנו פיגול כו׳ אלא ודאי אינה ראיה מהתם דיכילנא לומר דר״ל הפיגול שיהיה לבסוף לאחר זריקה כמו כן נאמר הכא ומאי מייתי: לא) פקע פיגולו ממנו משמע פיגולו שהיה כבר כלומר שכבר נקבע פיגול: לב) וא״ת והיכי ס״ד לומר שנקבע כו׳ והא בעינן בכל מקום הרצאת כשר וי״ל כו׳ אינו נפגל עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל עליה משעת שחיטה כו׳ וא״כ הק״ל ומשני איסורא דמייתי לידי פיגול כו׳ הפיגול נגמר עד שעת: לג) והא דקאמר פקע פיגולו רוצה לומר: לד) והא דקתני עליו:

יד א מיי׳ פי״ג מהלכות מעילה הלכה ג:
טו ב מיי׳ פי״ב מהלכות פסה״מ הלכה טו:
טז ג מיי׳ שם הלכה ח:
יז ד מיי׳ שם הלכה יח:

מוסף רש״י

זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. דממון גבוה הם מחיים ויש בהן מעילה קודם זריקתם דם חטיאת דם הוציאה הבשר מידי מעילה שהרי מתירתו להכהנים, ואמר במסכת מעילה (ב:) הללי אמר ר׳ יהושע כל שיש לו שעת היתר להכהנים אין מועלין בהן וכל שאין לו שעת היתר להכהנים מועלין בהן, הך זריקת פיגול לא מפקע להו מידי מעילה (מנחות מז:). **ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים.** בתמורי קדשים קלים, דממון בעלים הוא ליית בהו מעילה, דלא קרינא ביה מקדשי ה׳ עד לאחר זריקה, דהוברר בשר להדיוט ומלבב לגבוה, דקרינא ביה בחלב מקדשי ה׳, שם זריקת פיגול לא מקבע בקדושה למעול בהן, דלא זריקה כשרה היא (שם). **השוחט את התודה לפנים.** כעזרה (פסחים סג: מנחות עח:). **ולחמה חוץ לחומה.** לחמי תודה משהוקדשו בפה קדשו קדושת דמים ליאסר באכילה ובהנאה, אבל לא קדשו קדושת הגוף, ואם נטמאו נפדין ויוצאין לחולין ושחיטת הזבח מקדשתן לגופן להיות נפסלין בטבול יום ובמגע מחוסר כפורים ולינה, ואם נטמאו יישרפו, כדכתיב על זבח התודה תלוה, ואמר מר במנחות קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קרוי קרבן אלא בזבחים (פסחים שם). **לא קדש את הלחם.** קדושת הגוף (שם).

שיטה מקובצת

א) קלטוה מחיצתה לכל אות ר׳ נמחק: **ב)** עלתה מהו שתרד לאו: **ג)** ירדו אלא דמחיצה כתיקנה: **ד)** זריקת פיגול דאם חשב בשחיטה ובזריקה עשה סתם אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר לית ליה כח ולא השיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כזריקת כשר ולא אמרינן מאחר שזרק הדם יש היתר לכהנים ואין מועלין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה שהיא בהחיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים: ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לידי מעילה האימורין בקדשי קלים כזריקת כשרה כתהנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים לאחר זריקה מועלין באימורין ואין מועלין בבשר כו׳ לשון הראב״ק ז״ל: **ה)** לזמנה או חוץ למקומה אות ר׳ נמחק: **ו)** פיגול שהעלה לגבי אות ר׳ נמחק: **ז)** מזבח בעי ר׳ אלעזר עלתה כו׳ כגון שנפסלה: **ח)** טעמא

ט) בעי׳ ר׳ זירא עלו מהו שירדו ל״ק, **י)** נמחק אות מ: [לקמן ה:], **יא)** נמחק עח: [פסחים סג:], **יב)** [זבחים מג. כריתות יד.], **יג)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **יד)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **טו)** ל״ל בפנים ל״ק, **טז)** בשחיטה ל״ק, **יז)** [לקמן ז:], **יח)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **יט)** ל״ל דמי היכי, **כ)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **כא)** ל״ל תוכרך, **כב)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **כג)** לכך נראה דאמר ל״ק, **כד)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **כה)** דכשנחטו. ל״ק, **כו)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **כז)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **כח)** ומיהו ס״ד. ל״ק,

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ בעי ר׳ אלעזר עולה זה שנפסלה ועלו מהו שירדו: **(ב)** רש״י ד״ה אמר רב גידל אמר רב זריקת פיגול שחטה לפגל הזבח בזריקה ופגל נמי:

רבינו גרשום

בעזרה קלטה מחיצתה. דעזרה: לכל דבר שיש לה קדושת עולת פנים דאם יצאת חוץ לעזרה נפסלה או אם שינה מקום שחיטתה: בעי רבי אלעזר. אם יצאת חוץ מחומת עזרה: ועלו. העלה אותה להקטרה: מהו שתרד. ומדקא מיבעיא ליה חדא בעולת חוץ דבמת יחיד מכלל דאידך בעולת פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת חוץ דבמת יחיד מגו דעולת פנים קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה: עד כאן לא אמר רבה התם. בעולת פנים ששינה בשחיטתה או בעולת חוץ דבמת יחיד שהוקדשה במחיצה כתיקנה קלטה לה מזבח דאם עלתה לא תרד אבל עולת חוץ דבמת יחיד שהוקדשה תחילה במחיצה שלא כתיקנה ואח״כ הכניסה לפנים ויצאת ועלתה תרד דלא קלטה לה מזבח הואיל

בעזרה תרד דלא קלטו מזבח יט) ולא אתאי תחילה למחילת עזרה כתיקנה: **פיקו.** ומדקמבעיא ליה אליבא דתרוייהו ש״מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: **א״ר גידל אמר רב זריקת פיגול.** (כ) שחשב יז) בזריקה כא) לפגל הזבח ופגל נמי בזריקה והשתא הוקבעה לפיגול שיש בו כרת אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר דזריקת פיגול אינה חשובה כל כך שתוציא בשר קדשי קדשים מידי מעילה כזריקה כשרה דקיימא לן דמאחר שנזרק הדם כראוי יש בבשר היתר להכהנים ואין מועלין בו אבל הכא כיון דפיגול בזריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי להכהנים: **ואוסף זריקה אינה מביאה לידי מעילה.** האימורין של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בסיפא דמתניתין כב) בקדשים קלים לאחר זריקת דמן מועלין באימורין ואין מועלין בבשר דלא חשיבא זריקה כלל לענין מעילה: **וקאמר לה שמעתא.** דרב גידל: **ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם.** דכתיב על זבח התודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על בסמוך: **ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם.** דבעינן בשעת שחיטה שיהא כל הלחם ראוי: **שחטה חוץ לזמנה.** דחשב עליה בשעת שחיטה לאוכלה חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלמא פיגול מייתי לידי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אביי לקמיה דר׳ אבא. א״ל לא קשיא לרב גידל הא דרב פפא: א״ל בזריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפיגל בשחיטה משום דשתק בזריקה דבזריקה לא חישב הילכך לא הוי פיגול נמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועלין בו אבל ההיא דרב גידל דאמר ואינו מביא לידי מעילה דפיגל בזריקה ובכולהו עבודות דהוה פיגול נמור: א״ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס׳ זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלהו לגבי מזבח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המזבח וירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלן לגבי מזבח כיון שמשלה בהן האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד״א הני מילי אבר דמיתבר אבל קומץ דמיפרת לא קמ״ל ולהכי נקט קומץ מ״מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול נמור וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א״ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייתי לה לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול

ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרוייהו. עד כאן לא קאמר רבה או דילמא אפילו לרב יוסף ש״מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישב בשחיטה ובזריקה עשה סתם: אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא השיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כזריקה כשרה דמאחר שנזרק הדם יש היתר להכהנים ואין מועלין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה בהחיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי להכהנים ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לידי מעילה האימורין בקדשים קלים כזריקה כשרה כתהנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים לאחר זריקה דמים מועלין באימורין ואין מועלין בבשר: וקאמר לה להא שמעתא. דרב גידל: ולחמה חוץ לחומה לא קדש הלחם. כדכתיב על זבח תודה חלות ובעינן על בסמוך: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם. דבעינן דבשעת זביחה יהא לחם שיהא לו קרום: שחטה חוץ לזמנה. דחישב עליה בשעת שחיטה לאוכלה חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלמא פיגול מייתי לידי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אביי לקמיה דר׳ אבא. א״ל לא קשיא לרב גידל הא דרב פפא: א״ל בזריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפיגל בשחיטה משום דשתק בזריקה דבזריקה לא חישב הילכך לא הוי פיגול נמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועלין בו אבל ההיא דרב גידל דאמר ואינו מביא לידי מעילה דפיגל בזריקה ובכולהו עבודות דהוה פיגול נמור: א״ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס׳ זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלהו לגבי מזבח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המזבח וירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלן לגבי מזבח כיון שמשלה בהן האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד״א הני מילי אבר דמיתבר אבל קומץ דמיפרת לא קמ״ל ולהכי נקט קומץ מ״מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול נמור וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א״ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייתי לה לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול

יח) [עולת במת יחיד שהכניסה שנפסלה] **יט)** עלו מהו שירדו מדקמיבעיא ליה לחדא מכלל דאידך פשיטא ליה אי כרבה אי כדרב יוסף חדא מגו חדא קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו **כ)** מחיצה כתיקנה פסלה שלא כתיקנה לא פסלה או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר אם עלתה לא תרד מחיצה כתיקנה קלטה שלא כתיקנה לא קלטה תיקו **כא)** אמר רב גידל אמר רב **כב)** זריקת פיגול **א**אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים יתיב אביי וקאמר לה להא שמעתא איתיביה רב פפא לאביי **כג)** השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש את הלחם **ג**שחטה עד שלא קרמו פניה בתנור ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם **ד**שחטה חוץ לזמנה **כד)** וחוץ למקומה קדש הלחם אלמא פיגול מייתי לה לידי מעילה אישתיק כי אתא לקמיה דרבי אבא אמר ליה בזריקה אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר עולא **ד)** קומץ פיגול **כה)** שהעלו לגבי מזבח פקע פיגולו ממנו וקמיצה היינו שחיטה אמר ליה איסורא דמייתי לידי פיגול והא

כו) קלטוה מחיצות לכל דבר דהוי כמי שהוקדשה מתחלה להקריבה למזבח דטעונה לפון וכל דברים הטעונים בקדשי מזבח ונפסלת ביולא ובדרוס ובשאר פסולין הנהוגין **כז)** בקדשי מזבח **כח)** שנפסלה. ששחטה בדרוס ובשאר פסולין הנהוגין בה ולא בשאר מזבחות שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **כט)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **ל)** ל״ל בפנים ל״ק, **לא)** בשחיטה ל״ק, **לב)** [לקמן ז:], **לג)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **לד)** ל״ל דמי היכי, **לה)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **לו)** ל״ל תוכרך, **לז)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **לח)** לכך נראה דאמר ל״ק, **לט)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **מ)** דכשנחטו. ל״ק, **מא)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **מב)** דכל עולת במת יחיד שחטה בדרוס אבל אם שינה מקום שחיטתה: בעי רבי אלעזר. אם יצאת חוץ לעזרה נפסלה או אם שינה מקום שחיטתה: בעי רבי אלעזר. אם יצאת חוץ מחומת עזרה: ועלו. העלה אותה להקטרה: מהו שתרד. ומדקא מיבעיא ליה חדא בעולת חוץ דבמת יחיד מכלל דאידך בעולת פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת חוץ דבמת יחיד מגו דעולת פנים קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה: עד כאן לא אמר רבה התם. בעולת פנים ששינה בשחיטתה או בעולת חוץ דבמת יחיד שהוקדשה במחיצה כתיקנה קלטה לה מזבח דאם עלתה לא תרד אבל עולת חוץ דבמת יחיד שהוקדשה תחילה במחיצה שלא כתיקנה ואח״כ הכניסה לפנים ויצאת ועלתה תרד דלא קלטה לה מזבח הואיל

מג) בעי׳ ר׳ זירא עלו מהו שירדו ל״ק, **מד)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **מה)** נמחק עח: [פסחים סג:], **מו)** [זבחים מג. כריתות יד.], **מז)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **מח)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **מט)** ל״ל בפנים ל״ק, **נ)** בשחיטה ל״ק, **נא)** [לקמן ז:], **נב)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **נג)** ל״ל דמי היכי, **נד)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **נה)** ל״ל תוכרך, **נו)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **נז)** לכך נראה דאמר ל״ק, **נח)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **נט)** דכשנחטו. ל״ק, **ס)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **סא)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **סב)** [לקמן ז:], **סג)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **סד)** [זבחים מג. כריתות יד.], **סה)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **סו)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **סז)** ל״ל בפנים ל״ק, **סח)** בשחיטה ל״ק, **סט)** [לקמן ז:], **ע)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **עא)** ל״ל דמי היכי, **עב)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **עג)** ל״ל תוכרך, **עד)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **עה)** לכך נראה דאמר ל״ק, **עו)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **עז)** דכשנחטו. ל״ק, **עח)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **עט)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **פ)** [לקמן ז:], **פא)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **פב)** [זבחים מג. כריתות יד.], **פג)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **פד)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **פה)** ל״ל בפנים ל״ק, **פו)** בשחיטה ל״ק, **פז)** [לקמן ז:], **פח)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **פט)** ל״ל דמי היכי, **צ)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **צא)** ל״ל תוכרך, **צב)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **צג)** לכך נראה דאמר ל״ק, **צד)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **צה)** דכשנחטו. ל״ק, **צו)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **צז)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **צח)** [לקמן ז:], **צט)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **ק)** [זבחים מג. כריתות יד.], **קא)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **קב)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **קג)** ל״ל בפנים ל״ק, **קד)** בשחיטה ל״ק, **קה)** [לקמן ז:], **קו)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **קז)** ל״ל דמי היכי, **קח)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **קט)** ל״ל תוכרך, **קי)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **קיא)** לכך נראה דאמר ל״ק, **קיב)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **קיג)** דכשנחטו. ל״ק, **קיד)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **קטו)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **קטז)** [לקמן ז:], **קיז)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **קיח)** [זבחים מג. כריתות יד.], **קיט)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **קכ)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **קכא)** ל״ל בפנים ל״ק, **קכב)** בשחיטה ל״ק, **קכג)** [לקמן ז:], **קכד)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **קכה)** ל״ל דמי היכי, **קכו)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **קכז)** ל״ל תוכרך, **קכח)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **קכט)** לכך נראה דאמר ל״ק, **קל)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **קלא)** דכשנחטו. ל״ק, **קלב)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **קלג)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **קלד)** [לקמן ז:], **קלה)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **קלו)** [זבחים מג. כריתות יד.], **קלז)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **קלח)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **קלט)** ל״ל בפנים ל״ק, **קמ)** בשחיטה ל״ק, **קמא)** [לקמן ז:], **קמב)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **קמג)** ל״ל דמי היכי, **קמד)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **קמה)** ל״ל תוכרך, **קמו)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **קמז)** לכך נראה דאמר ל״ק, **קמח)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **קמט)** דכשנחטו. ל״ק, **קנ)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **קנא)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **קנב)** [לקמן ז:], **קנג)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **קנד)** [זבחים מג. כריתות יד.], **קנה)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **קנו)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **קנז)** ל״ל בפנים ל״ק, **קנח)** בשחיטה ל״ק, **קנט)** [לקמן ז:], **קס)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק, **קסא)** ל״ל דמי היכי, **קסב)** אי להביא ולמהוי כאילו קבע חלב גבוה כו׳ ל״ק, **קסג)** ל״ל תוכרך, **קסד)** מידי מעילה אי להביא הם״ד ל״ק, **קסה)** לכך נראה דאמר ל״ק, **קסו)** דקאמר קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה״ק כיון דקדש הלחם ה״נ נימא דבר זריקה כו׳. ל״ק, **קסז)** דכשנחטו. ל״ק, **קסח)** לידי פיגול דאם נקבע כו׳. ל״ק, **קסט)** ד׳ עבודות כו׳. ל״ק, **קע)** [לקמן ז:], **קעא)** נמחק אות מ: [לקמן ז:], **קעב)** [זבחים מג. כריתות יד.], **קעג)** בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר׳ זירא עלו מהו שירדו כגון ששחטה להכיה כו׳ ל״ק, **קעד)** אי כרב יוסף ומאמי לא לעולם כו׳ והל״ת, **קעה)** ל״ל בפנים ל״ק, **קעו)** בשחיטה ל״ק, **קעז)** [לקמן ז:], **קעח)** תוך למקומה אע״פ שזרק בשחיטה קדש הלחם. ל״ק

והא. עלה דהסיא דקומץ פיגול קתני אם אחרים מביא לידי פיגול כלומר השייריים במחשבה דקמילה לחודה הוא עצמו הקומץ לא כ"ש וא"מרינן התם במסכת זבחים [מנ.] מאי קאמר ה"ק [ג]אם (א) (אינו) חשוב [ז] בהאי פגול דפגל בקומץ לחוד כפגול גמור [ח] דכיון [ד] דהעלהו למזבח דפקע [ט] פגולו ממנו בשאר פיגולים היאך מביא אחרים השייריים לידי מעילה [י] אלא ודאי פקע פגולו ממנו ומביא השייריים לידי מעילה [יא]. אלמא דמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור וה"ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני קדש הלחם דמביא לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר [יב] רב גידל **הא נמי דקתני אם אחרים מביא לידי פיגול ה"ק לאיסורא דמייפא בו.** דלא אמר דבקמיצה לחוד הוי פגול אלא [יג] ה"נ דפגל בקמיצה ופגל נמי בהקטרה כדאמרינן לעיל [יד]: **אמר אילפא.** בפרק כל הזבחים (זבחים כט.): **מחלוקת** [טו] **וכו'.** דקאמר רבי יהודה במתני' אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן (פיגול) [טז] [פסול] ואין חייבין עליו כרת דעיקר פיגול דחייבין עליו כרת הוי במחשבת אכילה חוץ לזמנו וחכ"א זה וזה [יז] [פסול] ואין חייבין עליו כרת ואמר אילפא מחלוקת [יח] וכו' דר' יהודה סבר אם מחשבת הזמן וכו' ורבנן סברי להכי אין בו כרת דעירוב מחשבות פסול ואין חוץ לזמנו וחוץ למקומו בזבח אחד ולהכי אפילו בשתי עבודות פסול ואין בו כרת הואיל ולא הויא כולה במחשבת חוץ לזמנו. ולהכי קרי לשני סימנין ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף וכי שחט סימן אחד עבד פלגא דשחיטה: **אבל בעבודה אחת.** כגון בסימן אחד שחיטה בחליו חוץ לזמנו וחליו חוץ למקומו: **דברי הכל עירוב מחשבות הוי.** ואין בו כרת אבל פסול הוי. ומ"מ אשכחן לר' יהודה דאם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה לחודה הוי פיגול וא"כ לרבנן אם לא חישב בה אלא חוץ לזמנו לחודה בשחיטה הוי פיגול וחייבין עליו כרת אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול הוי וקתני קדש הלחם דמייפא בו (כ) [יט] קדש הלחם דמייפא בו מייתי קדשים קלים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל ה"נ לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול אלא לכי זריק תיגלי מילתא אי בעבודה אחת עירב המחשבות אי בשתי עבודות דאי חשיב בשתי עבודות לכי זרק הדם במחשבת פיגול הוי פיגול לרבי יהודה כדאית ליה ולרבנן כדאית להו ואי בעבודה אחת דברי הכל לא הוי פיגול אבל מ"מ לעולם לא מיקבע בפיגול עד דזריק והתם ה"ט דקדש הלחם דשתא בזריקה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה אבל אם פיגל בזריקה נמי לא מייתי קדשים קלים לידי מעילה כדרב גידל: **כ) אי הכי.** תיקשי ליה **כ)** נמי דקאמר דעד דזריק לא הוי פיגול דלטעמיה גבי תודה נמי לא הוי פיגול עד דזריק אם כן קשיא ליה הא **מ)** מאי קדש הלחם דקאמר לאו למיזבח במעילה אע"ג דהשתא הוי פיגול גמור דפגל בזריקה אלמא דקמ"ל לידי מעילה בקדשים קלים: **לא מאי קדש הלחם ליפסל.** קדש דבעי שריפה דלא הוו כחולין אבל לא למעילה וכדרב גידל: **לימא מסייעא ליה.** לרב גידל: **הפיגול לעולם מועלין בו** לאו אע"ג דזריק דם. לפסח פיגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מועל מידי מעילה בקדשי קדשים: **לא.** כי קתני לעולם מועלין בו לא קתני לעולם מועלין בו אלא בקדשים קלים. **לימא מסייע ליה.** לרב גידל: **הפיגול לעולם מועלין בו** לאו אע"ג דזריק דם. לפסח פיגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מועל מידי מעילה בקדשי קדשים: **לא מאי קדש הלחם ליפסל.** קדש דבעי שריפה דלא הוו כחולין אבל לא למעילה וכדרב גידל: **לימא מסייעא ליה.** לרב גידל: **הפיגול לעולם מועלין בו** לאו אע"ג דזריק דם. לפסח פיגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מועל מידי מעילה בקדשי קדשים: **לא.** כי קתני לעולם מועלין בו לא קתני לעולם מועלין בו אלא בקדשים קלים. **לימא מסייע ליה דכי** תניא דלעולם מועלין בו אפילו לאחר זריקה בעולה בחטאת הוא דתניא הכי דגבי תודה אם היתר לכהנים ולא מיירי בחטאת **ע)** ואם בחטאת ואם מיירי דאי בעולה פשיטא מאי למימרא **עז)** ועוד

והא קתני [אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כ"ש הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול אמר ליה רבינא לרב אשי והאמר אילפא **פ)** מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר הריני שוחט סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו אבל בעבודה אחת דכולי עלמא **צ)** עירובי מחשבות הואי ה"נ לכי זריק תיגלי מילתא **ק)** אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות **ר)** אי הכי גבי תודה **ש)** נמי עד **ת)** דזריק **ת)** מאי קדש ליפסל דבעי שריפה לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע"ג דאיזריק דם ומסייע ליה לא דלא זרק הדם אי דלא זרק הדם מאי למימרא אלא לעולם דזריק וכי תניא ההיא בעולה אי בעולה פשיטא דגבוה היא כולה מתמילה מעשת קמילה שהיא כנגד שחיטה אי לאו דפקע פיגול הוה לן לאחשוביה עפרא והוי לא קרבו מתיריו: **והא אמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות בו'.** בסוף פ"ב דזבחים (דף כט.):

היא גבי הא דתנן מ"ר יהודה אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת **ז)** ואם לאו פסול וחכ"א אחד זה ואחד זה פסול ואמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו ופליגי ר' יהודה ורבנן **א)** במפגל בחצי מתיר דרבי יהודה אית ליה מפגלא ורבנן לית להו מפגלא אבל בעבודה אחת ד"ה עירוב מחשבות הוי ואין כאן פיגול אלמא **ב)** שעת הפיגול משעת שחיטה דאי ס"ל דאינו חל עד זריקה אם כן בשתי עבודות נמי ליהוי עירוב מחשבות שהרי אין הפיגול בסימן ראשון עד שעת זריקה והרי לך מחשבת המקום קדמה ומשני לכי זריק איגלאי מילתא כו' כלומר **ג)** אמרינן בשעת זריקה איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול בשעת סימן ראשון הלכך מחשבת הזמן קדמה אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות כלומר בכל ענין דמייתי משנתינו אי כדמפרש לה ר' יוחנן בעבודה אחת אי בשתי עבודות כדמפרש לה אילפא: **אי הכי גבי תודה נמי.** כלומר נימא נמי דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שהפיגול חל משעת שחיטה וא"כ **ד)** אמאי אין זריקה פיגול מביא לידי מעילה כי היכי דאמרינן דקדש הלחם:

ג) אלא מאי קדש הלחם לאו לאחויביה במעילה. אינו ר"ל לענין מעילה דלחם דהא פירשתי לעיל דלא שייך ביה מעילה אלא ה"ק לא תימא כדאמינן לעיל בזריקה אלא דקדש הלחם ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים ובלינה בשחיטת פיגול מכל מקום לא מהניא זריקת **ק)** (פיגול) לאיחויביה במעילה בקדשים קלים: **לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו ר)** אע"ג דזריק. כלומר אלמא כיון דפיגל אין הזריקה מוליאתו מידי מעילה ומיירי בקדשי קדשים והוי סיוע לרב גידל: **אי לא** זריק **מאי למימרא פשיטא דמועלין.** ול"ת דילמא הא קמ"ל דלא אמרינן כמאן דחנקינהו דמי ולא קרינן בהו קדשי ה' י"ל דהכי קאמר מאי למימרא ואמאי קתני לעולם ליתני הפיגול בו ותו לא **ש)**: **אי בעולה מאי למימרא פשיטא.** דמועלין דאפילו לא היתה נפגלת מועלין בו עד שתגלה לבית הדשן **ת)** כדאמר לקמן (דף ט.) ועוד תניא כו' אלא מי אמרת בעולה גריכא למימר כלומר פשיטא דלא מהניא זריקה [להוליא] מידי מעילה אפילו לא לן דמה אלא ודאי מיירי בחטאת דאף על גב דכי לא לן דמה זריקה מוליאתה מידי מעילה מ"מ כי לן דמה דאז נעשית הזריקה בפסול לא מהניא הזריקה לאפוקי מידי מעילה וסלקא **ש)** דעתך השתא דהוה הדין לזריקת פיגול וסיפא ודאי מיירי בחטאת **ת)** והשתא הוי סייעתא **ז)** להדי' דרישא היינו זריקת פיגול דסיפא ודאי מסייע ליה כלומר וכי ודאי **ח)** הוא סיפא מסייע ליה דילמא שאני זריקה דלאחר לינה מזריקה דלאחר פיגול וקאמר מאי שנא ומשני הלנה דעביד בידים כו' לאו דוקא **ט)** תני ביה בידים אלא שע"י חסרון מעשה הוא לא מהניא זריקה לאפוקי מידי מעילה כו' ואם תאמר מה בכך אי לא מסייע סיפא מ"מ ריסא מסייע ליה דהא על כרחך מיירי בחטאת ולאחר זריקה דאי בעולה מאי למימרא וא"ת הרב רבינו פרץ דרישא ודאי יש לדמות דלא מסייע ליה **י)** דלעיל מיירי בחטאת

ועוד

סיפא ודאי מסייע ליה דודאי בחטאת מיירי ואפילו הכי קאמר דלא תהניא זריקה הנעשית בפסול להוליא מידי מעילה ריסא מאי כלומר נימא הואיל וסיפא בחטאת ריסא נמי בחטאת **פ)** והשתא הוי סייעתא **ז)** להדי' דרישא היינו זריקת פיגול דסיפא ודאי מסייע ליה כלומר וכי ודאי **יח)** הוא סיפא מסייע ליה דילמא שאני זריקה דלאחר לינה דלאחר פיגול וקאמר מאי שנא ומשני הלנה דעביד בידים כו' לאו דוקא **יט)** תני ביה בידים אלא שע"י חסרון מעשה הוא לא מהניא זריקה לאפוקי מידי מעילה כו' ואם תאמר מה בכך אי לא מסייע סיפא מ"מ ריסא מסייע ליה דהא על כרחך מיירי בחטאת ולאחר זריקה דאי בעולה מאי למימרא וא"ת הרב רבינו פרץ דרישא ודאי יש לדמות דלא מסייע ליה **כ)** דלעיל מיירי בחטאת

וסימן שני חוץ למקומו דר' יהודה סבר אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת. וחכ"א זה וזה פסול ואין בו כרת קסברי רבנן דעירוב מחשבת חוץ לזמן וחוץ למקום בזבח אחד אפילו בב' עבודות פסול ואין בו כרת: אבל בעבודה אחת. שחציה חישב בה חוץ לזמנה וחציה חוץ למקומה: דברי הכל עירוב מחשבות. הוי ופסול ולטעמא דאילפא דקרי לשני סימנין ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כי שחט סימן אחד עבד פלגי שחיטה מ"מ מיהא לטעמא דרבי יהודה אם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה הוי פיגול. אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה הוי פיגול. וקשיא לרב גידל אמאי קדש לחם: אמר רב גידל. הכא נמי לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגל אלא בכולהו ולכי זריק תיגלי מילתא למפרע אי בעבודה אחת עירב המחשבות או בב' עבודות אבל לעולם לא הוה פיגול גמור עד דזריק כדרב גידל: אי הכי. תקשי ליה נמי הא דאמרת עד דזריק לא הוי פיגול דלטעמיה נמי גבי תודה לא הוי פיגול עד דזריק אלא נמי קשיא ליה הא דמאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיובי במעילה אע"ג דהשתא הוי פיגול גמור אלמא מביא לידי מעילה: לא מאי קדש הלחם ליפסל. קדש דבעי שרפה אבל לא למעילה וכדרב גידל: לימא מסייע ליה. לרב גידל הפיגול לעולם מועלין בו לאו אף על גב דאיזדריק דם לשם פיגול והיינו כרב גידל דקאמר פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו דלא זרק הדם מיירי ולא מסייע ליה: אי הכי. מאי למימרא פשיטא דכי לא זרק מועלין בו: אלא לעולם בדזרק מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא הדא דלעולם מועלין בו ואפילו לאחר זריקה בעולה מיירי דלגבוה היא כולה דאין בה היתר לכהנים ולא בחטאת ואשם: לעולם בחטאת

א) זבחים כט.; ב) ר"פ ד' מימן, ג) אם אתה חושב ל"ק, ד) ולפ' אמרינן דכיון כו' ל"ק, ה) ר"פ דלא מפקיע, ו) [פיגול רש"ש], ז) [פיגול רש"ש], ח) [נ: ד"ה פ"ל], ט) ל"ק, י) [לעיל ג:], כ) פ"ה דלטעמייה דקאמר דעד דזריק לא הוי פיגול מיקבעי ליה גבי תודה נמי כו' ל"ק, ל) ר"פ מעמן דעד, מ) דמאי קדש הלחם דקאמר מאי לאו כו' ל"ק, נ) ל"ל ואפס ופריך דע"כ בחטאת ואפס מיירי כו' והד"פ. ל"ק, ס) ע"כ פקע פיגול ל"ק, ע) ולא קרבו מתיריו וא"כ ל"ק, פ) ל"ל אחל ל"ק, צ) כך היה הגי' לפני תוס' ל"ק, ק) הל"ק מקיים הגי' ושכל"ל, ר) אע"ג דאיזדרק דם כלומר כו' ל"ק, ש) גי' ל"ק כדאמר לקמן הס"ד אמ"כ ד"ה ועוד תניא כו', ת) ופשטא הוי סייעתא מ"מ לחדי' דרישא דהייני זריקת פיגול ופריך סיפא ודאי כו'. ל"ק, א) דלעולם בחטאת ואיזדרק וקמ"ל כו'. ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא עלה וכו' אינו חשוב האי פיגול וכו' כשאר פיגולים אינו מביא וכו' וקשיא לרב גידל ומשני אמר לך רב גידל כל"ל והל"ש: (ב) ד"ה דבר הכל וכו' וקתני לעיל קדש הלחם:

רבינו גרשום

נמי בזריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוה פיגול גמור והא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה דפיגל נמי בזריקה: והא. קתני עלה דההיא דקומץ פיגול אם אחרים מביא לידי פיגול השיריים במחשבה דקמיצה לחודה: הוא עצמו. הקומץ עצמו לא כ"ש ואמרינן התם בזבחים מאי קאמר הכי קאמר אם אינו מתקבל כלומר אם אינו חשוב האי פיגול דקומץ לחוד כפיגול גמור דכיון שהעלו למזבח פקע פיגולו היאך מביא אחרים לידי מעילה השיריים. אלמא דבמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור. וה"ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל. הא נמי אם אחרים מביא לידי פיגול. לא אמר דבקמיצה לחודה אלא הא נמי פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול אבל לא הוי פיגול עד דפגיל בכולהו עבודות: והאמר אילפא. בפרק כל הזבחים תניינא: מחלוקת דרבי יהודה וחכמים בשתי עבודות. דאוקמינן התם כגון שאמר הריני שוחט סימן ראשון לאוכלו חוץ לזמנו

ג) נראה דל"ל ואעפ"כ חייב על הלחם מפוס מעילה וקשיא וכו'.